

ตุ๊กตาฝรั่งเศษ

เรียนคุณอะชะโกะ

ขอบพระคุณมากนะค่ะที่กรุณามาร่วมงานแต่งงานของฉันเมื่อวันก่อน ระหว่างทำพิธี จิตใจฉันพะว้าพะวังตลอด เกรงว่าคุณอะชะโกะเห็น ญาติมิตรจากเมืองชนบทมาร่วมงานแล้วจะนึกถึงเรื่องในอดีตและรู้สึกไม่ดี เพราะคนพวกนั้นมักพูดหรือทำอะไรโดยไม่เกรงใจคนอื่น แถมยังไม่รู้ตัว เสียด้วย

นอกจากอากาศบริสุทธิ์แล้ว เมืองนั้นไม่มีอะไรพอจะเซ็ดหน้าชูตาได้สักอย่าง แต่ฉันเพิ่งมารู้ตัวที่บ้านเกิดของตัวเองเป็นเมืองที่ไม่มีอะไรเลยจริงๆ เมื่อเจ็ดปีก่อนนี่เอง ตอนที่ฉันย้ายไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยหญิงล้วนในโตเกียว หลังจากจบมัธยมปลาย

ฉันใช้ชีวิตในหอพักของมหาวิทยาลัยสี่ปีค่ะ จำได้ว่าทั้งพ่อทั้งแม่ต่าง คัดค้านหัวชนฝา ตอนที่ฉันบอกว่าอยากไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยในโตเกียว

ถ้าแก่ถูกคนไม่ดีหลอกพาไปบังคับขายตัวแลกเงินล่ะจะอย่างไร ถ้าเกิดมีใครมอมยาแกะล่ะ ถ้าแก่ถูกใครฆ่าตายล่ะ จะทำยังไง

คนที่เติบโตและใช้ชีวิตในเมืองใหญ่มาตลอดอย่างคุณอะชะโกะอ่านแล้ว คงเข้าใจไหมคะ ว่าพ่อแม่ฉันไปเอาข้อมูลมาจากไหนถึงได้จินตนาการไปไกลขนาดนั้น

ฉันเถียงพ่อแม่โดยอ้างชื่อรายการโทรทัศน์ที่พ่อแม่ชอบดู ฉันบอกว่า “พ่อกับแม่ดูรายการ *ยี่สิบสี่ชั่วโมงในมหานคร* มากไปแล้ว” ทั้งที่จริงๆตัวเองก็เคยจินตนาการเรื่องน่ากลัวอยู่หลายครั้งเหมือนกัน แต่ตอนนั้นฉันตั้งใจแน่วแน่มากว่าจะไปเรียนที่โตเกียวให้ได้

โตเกียวมีอะไร ในจังหวัดเรามีมหาวิทยาลัยตั้งหลายแห่งที่มีคณะที่เก๋อยากเรียนไม่ใช่หรอ ถึงจะไปกลับระหว่างบ้านกับมหาวิทยาลัยไม่ได้ แต่ถ้าเรียนมหาวิทยาลัยในจังหวัด ยิ่งไงค่าเช่าอพาร์ทเมนต์คงถูกกว่าโตเกียวแล้วถึงเกิดอะไรขึ้นก็กลับบ้านได้ง่ายๆ เราต่างฝ่ายต่างจะได้อุ่นใจไม่ใช่หรอ

นั่นคือเหตุผลที่พ่อพยายามพูดโน้มน้าวฉัน

อุ่นใจอะไรกัน พ่อกับแม่น่าจะเข้าใจดีที่สุดไม่ใช่หรือว่า ตลอดช่วงประมาณแปดปีที่ผ่านมานี้ หนูต้องใช้ชีวิตอยู่ในเมืองนี้อย่างหวาดผวาค่าไหน

คำพูดของฉันทำให้พ่อแม่เลิกคัดค้าน แต่ไม่วายตั้งเงื่อนไขว่า เมื่อไปอยู่โตเกียว ให้ฉันอยู่หอพักของมหาวิทยาลัย โดยไม่อนุญาตให้เช่าอพาร์ทเมนต์หรือแมนชั่นอยู่ตามลำพัง ซึ่งเป็นเรื่องที่ผมเองก็ไม่ขัดข้อง

ฉันเพิ่งเคยไปโตเกียวเป็นครั้งแรกและพบว่ามันคืออีกโลกหนึ่งโดยสิ้นเชิง พอก้าวลงจากรถไฟซึ่งกันชนที่สถานี ไม่ว่าจะมองทางไหนก็เจอแต่คนเต็มไปหมด จนฉันคิดด้วยซ้ำว่า ไม่น่า จำนวนคนในสถานีอาจจะมากกว่าประชากรทั้งหมดในเมืองชนบทที่ผมจากมาได้ แต่สิ่งที่ฉันตกใจยิ่งกว่าคือ แม้จะมีคนจำนวนมากมาขายขนาดนั้นแอดออยู่ในบริเวณเดียวกัน แต่กลับไม่มีใครเดินชนกันเลยแม้แต่คนเดียว เพราะขนาดฉันเดินสะเปะสะปะมองป้ายรถไฟใต้ดินไปด้วย ยังไปถึงที่หมายได้โดยไม่ชนใคร

หลังจากเข้าไปนั่งในรถไฟใต้ดินฉันยิ่งตกใจ เพราะผู้คนรอบตัวแทบไม่มีใครพูดกันเลย ทั้งที่แต่ละคนก็ดูท่าทางจะไม่ได้มาจากคนเดียว นานๆครั้งฉันถึงได้ยินเสียงคนหัวเราะหรือคุยเสียงดังบ้าง แต่ส่วนใหญ่จะเป็นเสียงชาวต่างชาติ

ฉันเคยเดินเข้าไปโรงเรียนตลอดจนถึงชั้นมัธยมต้น และเปลี่ยนเป็นที่จักรยานตอนชั้นมัธยมปลาย จึงแทบไม่มีโอกาสนั่งรถไฟมาก่อน ยกเว้นเวลาไปศูนย์การค้าหรือซื้อบั้งมอลลีในอีกเมืองหนึ่งกับเพื่อนหรือคนในครอบครัว

เพียงปีละไม่กี่ครั้ง และทุกครั้งพวกเขาจะคุยกันไม่หยุดตลอดเวลาเกือบหนึ่งชั่วโมงที่นั่งในรถไฟ

จะซื้ออะไรดีนะ เดือนหน้าจะถึงวันเกิดคนนั้นคนนี่แล้ว เดี่ยวฉันซื้อของขวัญเตรียมไว้เลยดีกว่า มื้อกลางวันจะกินอะไรดีระหว่างแมคโดนัลด์กับเคเอฟซี...ฉันไม่เชื่อหรือกลัวว่าพฤติกรรมของพวกเราเป็นเรื่องผิดปกติ เพราะฉันเคยได้ยินเสียงหัวเราะและเสียงพูดคุยดังจากตรงนั้นตรงนี้ทั่วขบวนรถเสมอ และไม่มีใครขมวดคิ้วตำหนิด้วย ด้วยเหตุนี้ฉันจึงเชื่อมาตลอดว่าในขบวนรถไฟเป็นสถานที่ที่ผู้คนพูดคุยและหัวเราะให้กัน

ฉันเกิดความคิดขึ้นมาว่า เอ หรือคนโตเกียวนะมองไม่เห็นสิ่งรอบตัวกันหนอ คนโตเกียวน่าจะเป็นพวกไม่สนใจคนอื่นโดยสิ้นเชิงหรือเปล่า ตราบใดที่ตัวเองไม่เดือดร้อน คนโตเกียวน่าจะไม่ใส่ใจเลยก็ได้ว่าคนที่นั่งข้างๆ จะทำอะไร อาจไม่อยากรู้สึกนึกคิดว่าคนที่นั่งฝั่งตรงกันข้ามกำลังอ่านหนังสืออะไร และแม้คนที่ยืนตรงหน้าจะถือกระเป๋าแบรนต์เนมหูแค้ไหน คนโตเกียวก็น่าจะไม่มองด้วยซ้ำ

น้ำตาไหลอาบแก้มฉันโดยไม่รู้ตัว หากใครเห็นเด็กบ้านนอกเซซๆ ถือกระเป๋าใบเบ้อเริ่มยืนร้องไห้อยู่ คงเข้าใจผิดว่าเด็กคนนั้นคิดถึงบ้านแน่ๆ ฉันใช้มือปาดน้ำตาด้วยความอายพลางกวาดตามองรอบตัว แต่กลับพบว่าไม่มีใครมองฉันอยู่สักคน

ฉันรู้สึกทึ่งเหลือเกิน เมืองนี้วิเศษกว่าที่ฉันจินตนาการไว้เสียอีก เหตุผลที่ฉันอยากมาโตเกียว ไม่ใช่เพราะโตเกียวมีร้านเก้ๆหรือที่เที่ยวมากมาย

แต่เป็นเพราะฉันต้องการแฝงตัวเป็นส่วนหนึ่งของฝูงชนที่ไม่รู้เรื่องอดีตของฉัน แล้วหายตัวไปเลยต่างหาก

หากจะพูดให้ถูกก็คือ ฉันซึ่งเป็นพยานในคดีฆาตกรรมในอดีต ต้องการซ่อนตัวจากคนร้ายที่จนบัดนี้ก็ยังไม่ได้นั่นเอง

หอพักที่ฉันอยู่เป็นห้องสำหรับสี่คน เพื่อนร่วมห้องล้วนเป็นเด็กต่างจังหวัด การพบกันวันแรกของเราจึงเป็นเสมือนการแนะนำตัวผนวกกับเทศกาลอวดบ้านเกิดของแต่ละคน เมืองที่ฉันอยู่มีอุ้งดังอร่อย บ้านเกิดฉันมีบ่อน้ำพุร้อน

ขึ้นชื่อ ขณะที่ยี่สิบคนบอกว่าบ้านตัวเองอยู่ใกล้บ้านนักเบสบอลชื่อดังคนหนึ่ง เพื่อนร่วมห้องของฉันมาจากเมืองที่ฉันเคยได้ยินชื่อมาก่อนทั้งนั้น แม้จะเป็นเมืองในต่างจังหวัดก็ตาม

แต่ตอนฉันบอกชื่อเมืองชนบทที่ฉันมาจากมา เพื่อนอีกสามคนไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเมืองที่ฉันพูดถึงอยู่จังหวัดอะไร

เพื่อนๆถามว่า บ้านเกิดเธอเป็นยังไงเธอ ฉันตอบว่า เมืองของฉันมีอากาศบริสุทธิ์ ซึ่งคุณอะซะโกะน่าจะเข้าใจดีใช่ไหมคะว่าสิ่งที่ฉันตอบเป็นความจริง ไม่ใช่ตอบอย่างเสียไม่ได้เพราะไม่มีเรื่องอื่นจะรอด

ฉันอยู่เมืองนั้นมาตั้งแต่เกิด และสูดอากาศที่นั่นทุกวันเป็นเรื่องปกติธรรมดา จึงไม่เคยตระหนักเป็นพิเศษว่าอากาศที่บ้านเกิดของตัวเองช่างแสนบริสุทธิ์ จนกระทั่งฤดูใบไม้ผลิของปีที่ฉันเพิ่งขึ้นชั้นป. ๔ ปีเดียวกับที่เกิดคดีฆาตกรรมครั้งนั้น

คุณครูอะซะวะดะซึ่งเป็นครูประจำชั้นบอกกับพวกเราในชั่วโมงเรียนวิชาสังคมศึกษาว่า

“พวกเราอาศัยอยู่ในเมืองที่อากาศบริสุทธิ์ที่สุดในญี่ปุ่น รู้ไหมคะว่าทำไมครูถึงกล่าวพูดอย่างนี้ ปกติการผลิตเครื่องจักรที่มีความละเอียดสูงที่ใช้ในโรงพยาบาลหรือห้องแล็บ จะต้องทำในสภาพแวดล้อมที่สิ่งสกปรกในอากาศไม่สามารถเข้าไปปนเปื้อนได้ ด้วยเหตุนี้ จึงต้องสร้างโรงงานขึ้นในสถานที่ที่มีอากาศบริสุทธิ์ บริษัทผลิตเครื่องจักรอะซะวะดะจึงมาสร้างโรงงานแห่งใหม่ในเมืองของเราในปีนั้นเองค่ะ การที่ผู้ผลิตเครื่องจักรที่มีความละเอียดสูงอันดับหนึ่งของญี่ปุ่นอย่างบริษัทอะซะวะดะตัดสินใจมาสร้างโรงงานในเมืองของเราหมายความว่าเมืองของเราได้รับเลือกให้เป็นเมืองที่มีอากาศบริสุทธิ์ที่สุดในญี่ปุ่นไงล่ะคะ ฉะนั้นครูขอให้พวกเราทุกคนจงภูมิใจว่าเมืองที่พวกเราอาศัยอยู่วิเศษแค่ไหน”

หลังจากจบชั่วโมงเรียน พวกเราถามเอมิลีเพื่อความแน่ใจว่าสิ่งที่ครูพูดถูกต้องหรือไม่

“ฉันเคยได้ยินคุณพ่อพูดทำนองนี้เหมือนกันล่ะ”

คำตอบของเอมิลีเป็นสิ่งยืนยันให้พวกเราตระหนักว่าเมืองของเราเป็น

เมืองที่มีอากาศบริสุทธิ์ที่สุดในญี่ปุ่นจริงๆ เหตุผลไม่ใช่เพราะคุณพ่อของเอมิลีเป็นคนตาโบน หน้าตาน่ากลัว และเป็นคนใหญ่คนโตในบริษัทอะดะชิ แต่เป็นเพราะคุณพ่อของเอมิลีมาจากโตเกียว

สมัยนั้น แม่เมืองของเราจะยังไม่มีร้านสะดวกซื้อ แต่ไม่มีเด็กคนไหนคิดว่าการไม่มีร้านสะดวกซื้อเป็นความลำบาก เพราะพวกเขาารู้สึกว่าของที่ที่มีอยู่ตั้งแต่ตอนเราเกิดเท่านั้นที่เป็นสิ่งปกติธรรมดา ดังนั้นแม่เวลาเห็นโฆษณาตุ๊กตาบาร์บี้ทางโทรทัศน์ พวกเราก็ไม่คิดอยากได้ เพราะตุ๊กตาบาร์บี้คือของเล่นที่เราไม่เคยเห็นมาก่อน ตุ๊กตาฝรั่งเศสที่ประดับตามห้องรับแขกในแต่ละบ้านต่างหากที่สำคัญกว่า

แต่พอมีโรงงานใหม่มาตั้งในเมือง ความรู้สึกน่าพิศวงอย่างหนึ่งกลับเริ่มก่อตัวในจิตใจ เด็กนักเรียนใหม่ที่ย้ายมาจากโตเกียวรวมทั้งเอมิลี ทำให้พวกเราค่อยๆ เกิดความตระหนกอย่างช้าๆ ว่า ชีวิตประจำวันที่พวกเราเคยคิดว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดาานั้น แท้จริงแล้วช่างเป็นชีวิตที่ไม่สะดวกและล้าสมัยเหลือเกิน

แต่ที่อยู่อาศัยก็ต่างกันแล้ว เมืองที่เราอยู่ไม่เคยมีตึกสูงเกินสี่ชั้นมาก่อน แมนชั่นของพนักงานบริษัทอะดะชิจึงดูไม่ต่างอะไรกับปราสาทในต่างแดนในสายตาของพวกเรา แม้จะตั้งใจออกแบบมันให้กลมกลืนเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติก็ตาม

ครั้งหนึ่งเอมิลีชวนเพื่อนนักเรียนหญิงในห้องที่มีบ้านในเขตตะวันตกของเมือง อันเป็นเขตเดียวกับที่ตั้งแมนชั่นของพนักงานบริษัทอะดะชิไปเที่ยวบ้าน ซึ่งอยู่ชั้นบนสุดที่ชั้นเจ็ดของแมนชั่น วันที่รู้ข่าว ฉันตื่นเต้นจนนอนไม่หลับ

เพื่อนที่ได้รับเชิญมีสี่คน คือฉัน มะกิ ยูกะ และอะกิโกะ

สำหรับพวกเราซึ่งคุ้นเคยกันแต่เล็กและเติบโตมาในสภาพแวดล้อมใกล้เคียงกัน ทุกสิ่งที่เห็นในบ้านเอมิลีล้วนแปลกตาราวกับเป็นสิ่งของจากต่างแดน

เรื่องแรกที่สร้างความประหลาดใจให้ฉันคือบ้านของเอมิลีไม่มีผนังกันแต่ละห้อง สมัยนั้นฉันยังไม่รู้จักแนวคิดแบบ LDK® จึงแปลกใจมากที่เห็น

ห้องสำหรับคูโทรทัศน์ กินข้าว และห้องครัวอยู่รวมกันเป็นห้องเดียว

น้ำชารินจากกาใส่ถ้วยที่เข้าชุดกัน ฉันเห็นแล้วอดคิดไม่ได้ว่า หากถ้วยชานี้อยู่ที่บ้านฉัน พ่อแม่คงไม่ยอมให้เด็ก ๆ มีสิทธิ์หยิบจับเป็นแบบงานลายเดียวกับชุดน้ำชา มีทาร์ตหน้าผลไม้ซึ่งเต็มไปด้วยผลไม้ที่นอกจากสตอว์เบอร์รี่แล้วฉันเดาไม่ออกเลยว่าเป็นอะไรบ้าง ฉันนั่งกินทาร์ตด้วยความเพลิดเพลินกับบรรยากาศ แต่ขณะเดียวกันก็รู้สึกตะขิดตะขวงอย่างบอกไม่ถูก

พอเสร็จจากอาหารว่าง เอมิลีไปหยิบตุ๊กตาทาบาร์บี้พร้อมตุ๊กตากล่องพลาสติกรูปหัวใจสำหรับใส่ชุดตุ๊กตามาจากห้องของตัวเองและชวนพวกเราเล่นวันนั้นตุ๊กตาทาบาร์บี้ของเอมิลีแต่งชุดแบบเดียวกับเจ้าของ

“ฉันได้ชุดนี้เป็นของขวัญวันเกิดปีที่แล้ว คุณแม่ซื้อให้ฉันจากร้านในชิบูยะที่ขายเสื้อผ้าแบบเดียวกับชุดตุ๊กตาทาบาร์บี้ล่ะนะ เอ๊ะ คุณแม่”

ฉันแทบทนไม่ไหว อยากหนีออกจากที่นั่นเหลือเกิน

ตอนนั้นเอง ใครคนหนึ่ง ในสามคนที่เหลือพูดขึ้นว่า

“ขอตุ๊กตาดูฝรั่งเศสของเอมิลีหน่อยสิ”

พอได้ยิน เอมิลีทำหน้าที่เหลอหลาถามกลับว่า

“มันคืออะไรเธอ”

เอมิลีไม่มีตุ๊กตาดูฝรั่งเศส แกมยังไม่รู้จักเสียด้วย สิ่งที่ได้ยินทำให้หัวใจที่เริ่มห่อเหี่ยวของฉันพองโตอีกครั้ง ไม่ใช่เรื่องแปลกที่เอมิลีจะไม่รู้จักตุ๊กตาดูฝรั่งเศส เพราะในช่วงนั้น สถานะของตุ๊กตาดูฝรั่งเศสในเมืองใหญ่ได้ตกต่ำลงไปนานแล้ว

บ้านไม้แบบญี่ปุ่นโบราณที่สร้างมานานพอสมควรยังมีหลงเหลือให้เห็นเป็นหย่อมๆ ในเมืองของเรา สิ่งหนึ่งที่บ้านเหล่านี้มีเหมือนกันคือห้องที่อยู่ถัดจากทางเข้าจะเป็นห้องสไตล์ตะวันตกซึ่งทำหน้าที่เป็นห้องรับแขก และทุกบ้านจะต้องมีโคมไฟระย้ากับกล่องกระจกใส่ตุ๊กตาดูฝรั่งเศสประดับไว้ ตุ๊กตาดูฝรั่งเศสเป็นสิ่งที่มีความหมายแล้ว แต่การเล่นของเด็กๆ ที่ชวนกันเวียนไปตามบ้านต่างๆ เพื่อชมตุ๊กตาดูฝรั่งเศสเพิ่งจะเริ่มฮิตในหมู่เด็กผู้หญิงในเมือง

---

* การรวมห้องนั่งเล่น ห้องครัว และห้องกินข้าวไว้ในบริเวณเดียวกันโดยไม่มีผนังกัน

เมื่อประมาณหนึ่งเดือนก่อนที่เอมิลีจะย้ายมาจากโตเกียว

ตอนแรกพวกเราแค่ไปดูตุ๊กตาตามบ้านต่างๆ ในกลุ่มเพื่อน แต่ไม่นานก็เริ่มขยายขอบเขตไปตระเวนขอตุ๊กตาฝรั่งเศสของบ้านอื่นๆ ในละแวกเดียวกันด้วย ในเมืองชนบทเช่นนี้ ทุกคนต่างรู้จักหน้าค่าตากันอยู่แล้ว อีกทั้งห้องที่ประดับตุ๊กตาฝรั่งเศสยังอยู่ใกล้กับทางเข้าบ้าน จึงแทบไม่มีบ้านไหนปฏิเสธ

ต่อมาพวกเราเริ่มเขียนสิ่งที่เรียกว่า “บันทึกตุ๊กตา” เพื่อจัดอันดับตุ๊กตาฝรั่งเศสของแต่ละบ้าน สมัยนั้นไม่ใช่ยุคสมัยที่เด็กๆ จะถ่ายรูปด้วยตัวเองได้ง่ายเหมือนในปัจจุบัน พวกเราจึงใช้วิธีวาดรูปตุ๊กตาที่ชอบด้วยดินสอสีทำเป็นบันทึก

การจัดอันดับตุ๊กตาส่วนใหญ่จะดูจากความสวยของชุดที่ใส่เป็นหลัก แต่ฉันชอบดูหน้าตุ๊กตามากกว่า เพราะรู้สึกว่าการที่หน้าตุ๊กตาดูมึนๆ คล้ายใบหน้าลูกสาวหรือคุณแม่ของครอบครัวที่เป็นเจ้าของตุ๊กตาอย่างบอกไม่ถูกไม่รู้เป็นเพราะหน้าตาของตุ๊กตาสะท้อนนิสัยเจ้าของที่เลือกซื้อตุ๊กตาตัวนั้นหรือเปล่า

เอมิลีบอกว่าอยากเห็นตุ๊กตาฝรั่งเศส พวกเราจึงตกลงจะพาเอมิลีตระเวนไปตามบ้านที่เป็นเจ้าของตุ๊กตาซึ่งได้รับการจัดอันดับว่าสวยที่สุดสิบอันดับแรก เอมิลีชวนเด็กอีกหลายคนในแมนชั่นเดียวกันไปด้วย เพราะคิดว่าเด็กเหล่านั้นคงไม่เคยเห็นตุ๊กตาฝรั่งเศสเหมือนกัน จากนั้นพวกเราพากันตระเวนไปตามบ้านต่างๆ เป็นกลุ่มใหญ่ มีทั้งเด็กที่ฉันไม่รู้จักชื่อและไม่รู้ว่าเรียนอยู่ชั้นไหน รวมถึงเด็กผู้ชายสองสามคนที่ไม่รู้ว่าปะปนมาได้อย่างไร

พวกเราตั้งชื่อกิจกรรมในวันนั้นว่า “ทัวร์ชมตุ๊กตาฝรั่งเศส ตามคำพูดของคนในบ้านหลังแรกที่แวะเวียนไป” ซึ่งเป็นชื่อที่ถูกใจพวกเรามาก

ตุ๊กตาฝรั่งเศสที่บ้านฉันได้อันดับสอง ตุ๊กตาตัวนั้นใส่ชุดกระโปรงสีชมพู ขลิบระบายขนนกสีขาวยาวสะอาดฟูฟ่องแถวเนินอกและแขนเสื้อมีดอกกุหลาบสีม่วงดอกใหญ่ประดับที่ไหล่และเอว แต่สิ่งที่ฉันชอบมากกว่าชุดคือใบหน้าของตุ๊กตาซึ่งรู้สึกว่าจะออกจะละม้ายคล้ายใบหน้าตัวเอง ครั้งหนึ่งฉันเคยถูกแม่ดูเพราะใช้ปากกาเมจิกแต้มจุดใต้ตาขาวของตุ๊กตาเพื่อให้เหมือนไฟ

ที่ฉันมี นอกจากนั้นฉันยังชอบที่ใบหน้าของตุ๊กตาตัวนี้ดูไม่ออกว่าอยู่ในช่วงอายุใด ไม่รู้ว่าเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่กันแน่

ฉันคิดว่าตุ๊กตาตัวนี้วิเศษมากเลยใช่ไหม แต่จำได้ว่า ตัวเองต้องผิดหวังมากกับปฏิกิริยาตอบรับ เพราะพวกเด็ก ๆ ที่ย้ายมาจากมหานคร ดูจะหมดความสนใจในตุ๊กตาฝรั่งเศสเสียแล้ว

หลังจากตระเวนครบทุกบ้านแล้วเอมิลีพูดขึ้นว่า “ยังไงฉันก็ชอบตุ๊กตาบาร์บี้อยู่ดี” ฉันเชื่อว่าเอมิลีคงไม่ได้มีเจตนาร้ายอะไร แต่คำพูดประโยคเดียวนั้นก็ทำให้ตุ๊กตาฝรั่งเศสที่เคยเปล่งประกายเจิดจรัสกลายเป็นสิ่งไร้สาระในสายตาฉันทันที พวกเราไม่เล่นตุ๊กตาฝรั่งเศสอีกเลยนับแต่วันนั้น บันทึกตุ๊กตาของฉันจึงถูกเก็บไว้ในลิ้นชักโดยไม่เคยดึงออกมาอีก

สามเดือนให้หลัง คำว่าตุ๊กตาฝรั่งเศสเป็นที่กล่าวถึงในหมู่ชาวเมืองอีกครั้ง เนื่องจากเกิด “คดีขโมยตุ๊กตาฝรั่งเศส” คุณอะชะโกะทราบเกี่ยวกับคดีนี้มากน้อยแค่ไหนคะ

เกิดคดีนำพิทวงขึ้นในคืนสุดท้ายของเดือนกรกฎาคมซึ่งเป็นวันที่เมืองของเราจัดงานเทศกาลฤดูร้อน ตุ๊กตาฝรั่งเศสถูกขโมยไปจากบ้านห้าหลัง ในเมืองรวมถึงบ้านฉันด้วย คนร้ายไม่ได้รื้อค้นตัวบ้านแต่อย่างใด อีกทั้งยังไม่มีการขโมยเงิน มีเพียงตุ๊กตาในกล่องกระจกเท่านั้นที่ถูกขโมยไป

เทศกาลฤดูร้อนจัดขึ้นที่สนามหน้าศาลาอเนกประสงค์ซึ่งอยู่ห่างจากตัวเมือง มีการประกวดเต้นระบำบางโอะโตะริตั้งแต่ประมาณหกโมงเย็นตามด้วยการประกวดร้องคาราโอเกะตอนสามทุ่ม และสิ้นสุดลงเมื่อประมาณห้าทุ่ม เทศกาลนี้ถือเป็นงานใหญ่พอสมควรสำหรับเมืองของเรา โดยสมาคมละแวกบ้านได้จัดเตรียมเตาโม ไอศกรีม เส้นโซเมน และเบียร์มาแจกจ่ายแก่ผู้เข้าร่วมงาน และถึงแม้จะน้อยนิดแต่ยังมีร้านค้าออกมาจากร้านขายน้ำแข็งไสและขนมสายไหม

บ้านที่ถูกขโมยตุ๊กตาฝรั่งเศสรวมทั้งบ้านฉันมีจุดร่วมกันอยู่สองประการ ประการแรกคือ สมาชิกทุกคนในครอบครัวออกไปเที่ยวงานเทศกาลกันหมด ไม่มีใครอยู่บ้าน และอีกประการหนึ่งคือ ไม่มีบ้านไหนลือกประทุหน้า ซึ่งฉัน

คิดว่าเป็นเรื่องปกติที่ทำกันทุกบ้านในสมัยนั้น เพราะมีบ่อยครั้งที่เวลาบ้านไหน ไม่มีคนอยู่ คนบ้านใกล้เคียงจะรับพัสดุแทนแล้วเปิดประตูบ้านที่ไร้คนเข้าไปวางพัสดุไว้ตรงที่ถอดรองเท้า

แต่ท้ายที่สุด เมื่อคำนึงถึงเรื่องทัวร์ชมตุ๊กตาฝรั่งเศสและอื่นๆ ตำรวจ จึงสรุปอย่างรวดเร็วว่าคดีที่เกิดขึ้นน่าจะเป็นการเล่นซนของเด็กๆ คดีนี้จึง กลายเป็นเพียงคดีแปลกประหลาดในคืนวันงานเทศกาลฤดูร้อน โดยไม่มีใคร พบตัวคนร้ายและตุ๊กตาฝรั่งเศส

ฉันจำได้ว่า ตอนนั้นตัวเองถูกพ่อดูด้วยคะ พ่อบอกว่า

“เพราะพวกแกริเล่นอะไรอย่างนั้นนะสิ เด็กที่ไม่มีตุ๊กตาถึงได้อัจฉา แล้วขโมยตุ๊กตาไป”

แม้ปิดเทอมฤดูร้อนจะเริ่มต้นขึ้นด้วยเหตุการณ์แปลกประหลาด อย่างที่เล่า แต่เด็กๆ อย่างพวกเราที่ยังเที่ยวเล่นกันทั้งวันตั้งแต่เช้าจรดเย็น สิ่งที่ฉันชอบมากที่สุดคือสระว่ายน้ำของโรงเรียน ช่วงเช้าเรามักไปทำการบ้านที่บ้านใครสักคน จากนั้นจึงไปสระว่ายน้ำในช่วงบ่าย และหลังสระว่ายน้ำ ปิดตอนสี่โมงเย็น เรายังไปเล่นกันต่อที่สนามของโรงเรียนจนพระอาทิตย์ตก

ฉันได้ยินว่า ระยะเวลาหลังมานี้โรงเรียนต่างๆ เริ่มนำมามาตรการป้องกัน อาชญากรรมมาใช้มากขึ้น ไม่เว้นแม้แต่โรงเรียนประถมในชนบท ซึ่งไม่เปิด ให้ใครเข้าในวันหยุดโดยไม่ได้รับอนุญาตแม้จะเป็นเด็กนักเรียนก็ตาม ขณะที่ ในสมัยนั้น เราจะวิ่งเล่นจนเย็นย่ำเพียงไรก็ไม่มีผู้ใหญ่คนไหนว่า

นาน ๆ ครั้งเวลาฉันกลับบ้านก่อนได้ยินเสียงเพลง *กรีนลีฟส์* ที่ดัง เป็นประจำทุกวันตอนหกโมงเย็น คนที่บ้านจะถามด้วยซ้ำว่า “อ้าว กลับมา แล้วเหรอ” หรือไม่ก็ “ทะเลาะกับเพื่อนมาหรือเปล่า”

ฉันได้เล่าเหตุการณ์ในวันเกิดคดีทั้งหมดเท่าที่จะเล่าได้ นึกออกตั้งแต่ ตอนเกิดเหตุใหม่ๆ และหลังจากนั้นอีกนับครั้งไม่ถ้วน ทั้งยังบอกเล่าแก่ตำรวจ คุณครูที่โรงเรียน พ่อแม่ของฉันทันเอง และพ่อแม่ของเด็กแต่ละคน รวมถึง คุณอะซะโกะและสามี ฉันขอเขียนเล่าลำดับเหตุการณ์ในวันนั้นอีกครั้งตรงนี้ นะคะ น่าจะเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว...

เหตุเกิดเมื่อเย็นวันที่ ๑๔ สิงหาคม ซึ่งเป็นช่วงเทศกาลโอบง^๒ เด็กๆที่เคยเล่นแถวนั้นเป็นประจำ หลายคนเดินทางไปบ้านญาติ หรือไม่มีญาติก็กลับมาหาที่บ้าน เด็กที่เล่นอยู่ในสนามของโรงเรียนในวันนั้นจึงมีเพียงห้าคน คือ ฉัน มะกิ ยูกะ อะกิโกะ และเอมิลี

สำหรับพวกเราสี่คน ซึ่งต่างอาศัยอยู่บ้านเดียวกับปู่ตายาย หรือมีปู่ตายายและญาติอาศัยอยู่ในเมืองเดียวกัน เทศกาลโอบงไม่ใช่วันที่พิเศษอะไรเลย พวกเราจึงเล่นกันตามปกติ

ขณะที่คนทำงานในโรงงานของบริษัทอะดะชิที่มาจากโตเกียววันนั้น แทบไม่มีใครอยู่ในเมืองในช่วงวันหยุดเทศกาลโอบง ฉันทราบจากเอมิลีในวันนั้นว่า เหตุผลที่เอมิลีไม่ได้ไปไหนในช่วงเทศกาลโอบงเป็นเพราะคุณพ่อมีงานต้องทำในช่วงวันหยุด อีกทั้งครอบครัวยังมีแผนจะไปเที่ยวรวมตอนปลายเดือนสิงหาคมอยู่แล้ว

แม้จะมีเรื่องที่ทำให้รู้สึกไม่ค่อยดีนักกับเอมิลีตอนร่วมคณะทัวร์ชมตุ๊กตาฝรั่งเศส แต่หลังจากนั้นเรากลับมาสนิทสนมกันเหมือนเดิมได้ทันทีเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น คงเป็นเพราะเอมิลีมาร่วมสนุกกับเกมนักสืบที่กลายเป็นเกมฮิตในหมู่พวกเราในเวลาต่อมา

สระว่ายน้ำของโรงเรียนปิดในช่วงเทศกาลโอบง วันนั้นพวกเราจึงเล่นวอลเลย์บอลกันอยู่แถวๆที่ริมข้างโรงยิมตรงมุมหนึ่งของสนามในโรงเรียนจริงๆ แค่อ้อมวงเดาะลูกวอลเลย์บอลรับส่งกันไปมาเท่านั้นละค่ะ แต่เราเอาจริงเอาจังกันมาก ตั้งเป้าว่าจะรับส่งลูกวอลเลย์บอลติดต่อกันให้ได้ร้อยครั้งโดยไม่ตกพื้น

จู่ๆก็มีชายคนหนึ่งเดินมา

ชายคนนั้นพูดว่า “หนูๆ ขอคุยด้วยหน่อยได้ไหม”

เขาสวมชุดและกางเกงขาสั้นสีเทาโทนเหลืองเขียว โปกศิระชะด้วยผ้าขนหนูสีขาว

^๒ เทศกาลเคารพศพและดวงวิญญาณของบรรพบุรุษ ปกติจะอยู่ระหว่างประมาณวันที่ ๑๓ - ๑๖ สิงหาคมของทุกปี (แตกต่างกันไปตามท้องถิ่นและปัจจัยอื่นๆด้วย) เป็นช่วงที่คนญี่ปุ่นส่วนใหญ่จะกลับบ้านเกิด เพื่อทำพิธีเคารพดวงวิญญาณบรรพบุรุษ

เสียงที่ทักมากระทันหัน ทำให้ยุคะซึ่งวันนั้นเล่นได้ไม่ตีผิดจากปกติ รับลูกพลาด ชายคนนั้นก็มกลึงเก็บลูกวอลเลย์บอลที่กลิ้งไปตามพื้นขึ้นมา แล้วเดินมาทางพวกเรา เขายิ้มแย้มพลางพูดเสียงดังฟังชัดว่า

“ลุงมาตรวจสภาพพัสดลมุดอากาศในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าที่สระว่ายน้ำนะ แต่เปลือกลืมหยิบบันไดมาด้วย ใครสักคนจะพอช่วยงานลุงหน่อยได้ไหม แค่ช่วยขันนอตเท่านั้น เดี่ยวลุงจะให้ช็อค”

ถ้าเจอสถานการณ์อย่างเดียวกัน เด็กประถมสมัยนี้คงระมัดระวังตัวพอสมควรใช่ไหมคะ ถ้าพวกเราตระหนักตั้งแต่ตอนนั้นว่า แม้แต่สถานที่อย่างโรงเรียนก็ไม่แน่ว่าจะปลอดภัยเสมอไป เราจะป้องกันไม่ให้เกิดขึ้นได้หรือเปล่า หรือควรจะมีใครสอนพวกเราว่า เวลาผู้ใหญ่แปลกหน้ามาพูดด้วย ให้ร้องเสียงดังๆ แล้ววิ่งหนีไปหรือเปล่านั้น

ในสมัยนั้น สำหรับเด็กๆ ในเมืองชนบทอย่างพวกเรา อย่างมากผู้ใหญ่คงแค่เตือนว่าอย่าขึ้นรถไปกับคนแปลกหน้า ไม่ว่าพวกนั้นจะหลอกล่อด้วยการบอกว่าจะให้หมากฝรั่งหรือลูกอม หรือหลอกว่าพ่อแม่ไม่สบายก็ตาม

ฉันไม่มีความสงสัยในตัวคุณลุงที่ยืนตรงหน้าแม่แต่น้อย ฉันไม่แน่ใจว่าเอมิลีจะสงสัยหรือเปล่า แต่เชื่อว่าเด็กคนอื่นที่เหลือน่าจะเป็นเหมือนฉันคือไม่สงสัย แค่ได้ยินคำว่า “ช่วยงาน” พวกเราก็ตื่นเต้นถึงกับขันอาสาเป็นคนช่วยเหลือด้วยซ้ำ

“ถ้าจะช็อค หนูตัวเล็กที่สุดน่าจะเหมาะสมคะ”

“หนูตัวสูงที่สุด ให้หนูไปไหมคะ เดี่ยวคนอื่นเอ๋อไม่ถึงพัสดลมุดอากาศจะลำบาก”

“เธอสองคนขันนอตเป็นหรือ ฉันขันเก่งมากนะ”

“ถ้านอตขันยากล่ะจะทำยังไง ส่วนฉันน่าจะขันได้ไม่มีปัญหา เพราะฉันแรงเยอะ”

ฉันคิดว่าตอนนั้นพวกเราแต่ละคนพูดอย่างที่ว่ามา ส่วนเอมิลีไม่ได้พูดอะไรเลย ชายคนนั้นมองพวกเราทั้งห้าทีละคนไล่ไปตามลำดับด้วยสายตา ราวกับประเมินคุณภาพสินค้า

“ตัวเล็กเกินไปก็ไม่ได้ ตัวใหญ่ไปก็ไม่ดี... ถ้าแว่นตาหล่นเดี๋ยวจะแย

ส่วนหนูก็ดูจะหนักเกินไป...”

เขามองเอมิลีเป็นคนสุดท้ายและพูดว่า

“หนูนี้แหละเหมาะที่สุด”

เอมิลีทำหน้าที่ลำบากใจเล็กน้อยก่อนหันมามองทางพวกเรา มะกิเสนอว่า
งั้นพวกเราไปช่วยกันหมดทุกคนเลยดีกว่า ไม่รู้ที่เสนอเป็นเพราะต้องการ
ทำเพื่อเอมิลี หรือเพราะเจ็บใจที่ตัวเองไม่ถูกเลือกกันแน่ เราสามคนที่เหลือ
เห็นด้วยและบอกว่าเป็นความคิดที่ดี

“ขอบใจนะทุกคน แต่ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้ามันแคบ ถ้าไปกันหมดจะ
เกะกะเวลาทำงาน อีกอย่าง เดี่ยวเกิดได้แผลขึ้นมาจะแย่ พวกหนูๆรออยู่
ที่นี้ดีไหม เบ็บเดียวก็เสร็จ ทำงานเสร็จแล้วลุงจะซื้อไอศกรีมให้พวกหนู
ทุกคนเลย”

ไม่มีเด็กคนไหนคัดค้าน ชายผู้นั้นจึงบอกว่า “งั้นลงไปละนะ” แล้ว
จูงมือเอมิลีเดินตัดสนามหญ้าไปที่สระว่ายน้ำซึ่งอยู่อีกฝั่งหนึ่ง พวกเราเริ่มเล่น
วอลเลย์บอลกันต่อโดยไม่รอให้ร่างทั้งสองคนลับตาไป

หลังจากเล่นวอลเลย์บอลอีกครู่หนึ่ง พวกเราไปนั่งคุยกันที่บันไดหน้า
ประตูทางเข้าโรงยิมซึ่งเป็นที่ร่มเย็นสบาย ตอนนี้องเรียนปิดเทอมหน้าร้อน
อยู่แท้ๆ พ่อแม่กลับไม่ยอมพาไปเที่ยวไหนเลย บ้านคุณตานั้นจะอยู่ไกลกว่านี้
สักหน่อย ได้ยินว่าอาทิตย์หน้าเอมิลีจะไปเที่ยววามแล้วนะ วามอยู่ในอเมริกา
หรือเปล่า หรือเป็นชื่อประเทศ ไม่รู้สิ... น่าอิจฉาเอมิลีจัง วันนี้อมิลีใส่ชุด
บาร์บี้อีกแล้ว คนอะไรทำไมหน้าตาสวยอย่างนี้เนอะ ดวงตาอย่างเอมิลี
เขาเรียกดวงตาริวสวยใช้ไหม เท่เนอะ ขนาดคุณพ่อคุณแม่เอมิลีหน้าตา
เหมือนมนุษย์ต่างดาวตาโปนนะเนี่ย มินิสเกิร์ตที่เอมิลีใส่น่ารักจังเนอะ เอมิลี
ขยาดจัง --- ว่าแต่ พวกเรารู้หรือเปล่าเอมิลีเริ่มมีแล้วนะ ที่ว่าเริ่มมีนะมีอะไร
หืม ซะอะไม่รู้เธอ

ฉันได้รู้จักคำว่า “ประจำเดือน” เป็นครั้งแรกในวันนั้นล่ะ เพราะกว่าจะ
ได้ยินเรื่องนี้จากปากเพื่อนผู้หญิงที่จับกลุ่มคุยกันในโรงเรียนอีกที คือในปี
ถัดมาหลังจากฉันขึ้น ป. ๕ อีกทั้งที่ผ่านมามีแม็กก็ยังไม่เคยคุยเรื่องนี้ให้ฉันฟัง
สักครั้ง ฉันไม่มีทั้งพี่สาวหรือญาติที่เป็นเด็กผู้หญิงอายุมากกว่า จึงไม่อาจ

จินตนาการได้เลยว่าการมีประจำเดือนเป็นอย่างไร

เพื่อนอีกสามคนที่เหลือซึ่งดูจะเคยได้ยินเรื่องนี้จากพี่สาวหรือแม่ของตัวเองมาก่อนแล้ว ช่วยกันอธิบายให้ฉันฟังว่าประจำเดือนคืออะไร ด้วยท่าทางราวกับกำลังแสดงภูมิความรู้อันยิ่งใหญ่เหลือเกิน

การมีประจำเดือนเป็นหลักฐานแสดงว่าร่างกายของเราพร้อมจะมีลูกแล้ว ینگละ ฉันได้ยินว่าเวลาผู้หญิงมีประจำเดือนจะมีเลือดไหลซึมออกจากหว่างขาหิม แสดงว่าเอมิลีมีลูกได้แล้วเธอ ก็ใช่ะสิ พี่สาวยุคด้วยเธอ ใช่แล้ว แม่ฉันซื้อกางเกงในมาเตรียมไว้ให้แล้ว แม่บอกว่าอีกไม่นานฉันคงเริ่มมีเหมือนกัน ทา! มะกิด้วยเธอ ว่ากันว่าเด็กตัวโตๆ จะเริ่มมีประจำเดือนตอนประมาณป. ๕ นะ แต่เดี๋ยวจะอะอะขึ้นม ต้นคงมีเหมือนกัน ฉันได้ยินว่าเด็กผู้หญิงส่วนใหญ่จะมีประจำเดือนกันหมดก่อนขึ้นม. ปลายนี้ละ ไม่จริงหรอก ไม่เห็นมีเด็กม.ต้นคนไหนมีลูกเลยนี่นา นั่นเพราะไม่ได้ทำให้มีต่างหาก ทำให้มี หิม อียบอกนะว่าอะอะไม่รู้ว่เด็กเกิดมาได้ยังไง อ้อ ต้องแต่งงานก่อนสินะ ไม่ใช่ะ เธอนี้ หมายถึงการทำเรื่องลามกๆ กับผู้ชายต่างหาก

ฉันซັกเป็นห่วงแล้วลึคะว่าคุณอะอะจะฉีกจดหมายนี้ทิ้งด้วยความโมโหหรือเปล่าว่าฉันเขียนเรื่องไร้สาระอะไรกัน

พวกเราตั้งหน้าตั้งตาคูยกันพลิน มารู้ตัวว่าหกโมงแล้วเมื่อได้ยินเสียงเพลงกรีนลีฟส์

“วันนี้พ่อแม่สั่งไว้ให้ฉันกลับบ้านตอนหกโมงละ เพราะพี่ชายที่เป็นลูกพี่ลูกน้องจะพาเพื่อนมาเที่ยวบ้าน”

อะกิโกะบอก พวกเราที่เหลือเห็นว่าไหนๆ ก็เป็นช่วงเทศกาลโอะบง จึงเห็นพ้องกันว่ากลับบ้านเร็วหน่อย จะได้ไปเรียกเอมิลีกลับด้วย ระหว่างที่พวกเราสี่คนเดินตัดสนามหญ้า ฉันหันกลับไปมองตรงที่ตัวเองเล่นวอลเลย์บอลอยู่เมื่อครู่และเห็นเงาทอดยาวกว่าเดิมมากพอสมควร จึงเพิ่งจะเริ่มรู้สึกกังวลนิดหน่อยว่าผู้ชายคนนั้นพาตัวเอมิลีหายไปนานทีเดียว

สระว่ายน้ำมีรั้วตาข่ายล้อมรอบ แต่ประตูเข้าออกกลับเปิดอ้าอยู่โดยมี

ลวดเป็นตัวยึด ซึ่งเป็นสภาพปกติตลอดช่วงฤดูร้อนจนกระทั่งถึงปีที่เกิดเหตุ
เมื่อเดินเข้าประตูจะเจอบันได พอขึ้นบันไดก็จะเจอสระว่ายน้ำทันที
ถัดจากสระว่ายน้ำมีเรือนสำเร็จรูปสองหลังที่ใช้เป็นห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า เวลา
มองจากทางเข้า ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าของผู้ชายจะอยู่ทางขวา ส่วนของผู้หญิง
อยู่ทางซ้าย ฉันเดินเลาะริมสระพาลงคิดในใจว่าเจียบ้าง

ประตูห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นแบบบานเลื่อน ซึ่งแน่นอนว่าไม่ได้ล็อกอยู่
ฉันคิดว่ามะกิที่เดินนำหน้าน่าจะเป็นคนเปิดประตูห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าผู้หญิงคะ

“เอมิลี เสร็จหรือยัง” มะกิร้องถามพาลงเปิดประตูเข้าไป แต่แล้ว
ก็เอียงคอคด้วยความสงสัย “เฮ้” เพราะไม่มีใครอยู่ในนั้นสักคน

“หรือว่างานเสร็จ เอมิลีเลยกลับไปแล้ว” อะกิโกะออกความเห็น

“แล้วไอศกรีมล่ะ สงสัยว่าคุณลุงซื้อไอศกรีมให้เอมิลีคนเดียวหรือเปล่า”

ยุกะโมโห มะกิพูดต่อว่า “ไม่ยุติธรรมเลย”

“ทางนี้ล่ะ”

ฉันพูดพาลงชี้มือไปที่ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าผู้ชาย แต่ไม่ได้ยินเสียงใดๆ
จากในนั้น

“ไม่อยู่หรือก ไม่เห็นได้ยินเสียงอะไรเลยนี่นา นี่ง”

อะกิโกะซึ่งยังหงุดหงิดเอื้อมมือไหลหลังไปเปิดประตูห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า
ผู้ชายโดยไม่หันหน้าไปมอง เมื่อเห็นเพื่อนอีกสามคนก้มหน้าใจจึงอุทาน
ด้วยความสงสัยว่า “เฮ้” พอตัวเองหันหลังไปมองก็กรี๊ดร้องทันที

ร่างของเอมิลีลึ้มอยู่ตรงกลางของกระดานไม้ที่พื้นโดยหันศีรษะมาทาง
ประตู

มะกิเรียก “เอมิลี” อย่างกล้าๆกลัวๆ พวกเราช่วยกันส่งเสียงเรียกเพื่อน
ตามมา แต่เอมิลียังคงนอนนิ่งตาค้าง ไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย

“ແ່แล้ว!” มะกิตะโกน หากตอนนั้น มะกิพูดออกมาว่า “เอมิลี
ตายแล้ว!” พวกเราอาจจะกลัววิ่งหนีกลับบ้านไปทันทีก็ได้

“ต้องรีบแจ้งข่าว อะกิโกะวิ่งเร็ว เธอช่วยวิ่งไปที่บ้านเอมิลีหน่อยนะ
ยุกะไปสถานีตำรวจ ฉันจะไปตามคุณครูสักคนมา ส่วนชะอะช่วยฝ้าที่นี้
ไว้ล่ะ”

พอลิ้นเสียงสั่งของมะกิทุกคนก็วิ่งกระจายตัวกันไปทันที และนั่นคือตอนสุดท้ายในวันนั้นที่พวกเราสี่คนอยู่ด้วยกันค่ะ ฉันเชื่อว่าคงไม่มีจุดไหนในคำให้การของฉันที่แตกต่างจากอีกสามคนที่เหลือมากนัก

พวกเราทั้งสี่ถูกถามซ้ำๆ นับครั้งไม่ถ้วนเกี่ยวกับเหตุการณ์ตอนที่ฆาตกรจะลงมือก่อเหตุ แต่กลับไม่ค่อยมีใครถามเกี่ยวกับเหตุการณ์หลังจากพบศพอย่างละเอียด อีกทั้งพวกเรายังไม่เคยคุยกันเรื่องคดีที่เกิดขึ้น ฉันจึงไม่มีโอกาสรู้เลยว่าหลังจากนั้นแต่ละคนทำอะไรกันบ้าง

ต่อไปนี่จะเป็นความเคลื่อนไหวในส่วนของฉันคนเดียวนะคะ

หลังจากทุกคนวิ่งหายไปพร้อมกัน เหลือฉันอยู่หน้าห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าตามลำพัง ฉันจึงได้มองร่างเอมิลีเต็มตาอีกครั้ง จริงๆ เลื่อยดีสีด้าพอดีตัวที่เอมิลีใส่อยู่ มีตัวอักษรภาษาอังกฤษสีชมพูเขียนที่หน้าอกกว่าบาร์บี้ แต่บัดนี้เลื่อยเล็กชิ้นจนอ่านไม่ออก เผยให้เห็นท้องขาวๆ และหน้าอกที่เริ่มตั้งเต้ากระปรองพลิตลายสกอตสีแดงเล็กชิ้นเช่นกัน เผยให้เห็นท่อนล่างเปลือยเปล่าไม่ได้สวมกางเกงใน

ฉันแค่ได้รับคำสั่งให้เฝ้าไว้เฉยๆ แต่อดรู้สึกไม่ไหวว่า ชินป্লอยให้เอมิลีอยู่ในสภาพเช่นนี้จนกว่าจะมีผู้ใหญ่สักคนวิ่งมาดู มีหวังฉันคงโดนดูแน่ ฉันกลัวตัวเองจะถูกตำหนิว่า ทำไมไม่จัดเสื้อผ้าเอมิลีให้ดีๆ หน่อย ปลอ่ยไว้แบบนี้ก็น่าสงสารแย่ แม้ฉันจะไม่ใช่ตัวการที่ทำให้เอมิลีต้องเจอเรื่องเลวร้ายเช่นนี้ก็ตาม คิดแล้วฉันจึงตัดสินใจเดินอย่างกล้าๆ กลัวๆ เข้าไปในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า

ก่อนอื่น ฉันใช้ผ้าเช็ดหน้าของตัวเองปิดหน้าเอมิลีซึ่งนอนเบิกตากว้าง มีช่องเหลวไหลออกจากปากและจมูก

จากนั้นจึงใช้ปลายนิ้วดึงชายเลื่อยดีลงมาโดยพยายามไม่มองร่างเอมิลี ตอนนั้นฉันยังไม่รู้จักเจ้าสิ่งเหนียวหนืดที่กระเด็นเปื้อนหน้าท้องของเอมิลีว่าคืออะไร เสร็จแล้วจึงใช้วิธีเดียวกันดึงชายกระปรองเอมิลีลงมาปิดร่างกายท่อนล่าง จังหวะที่ก้มลง สายตาฉันเลือบเห็นกางเกงในของเอมิลีถูกขยี้ทิ้งอยู่แถวๆ ล็อกเกอร์ชั้นล่างสุดพอดี

ฉันนึกในใจว่าจะจัดการกับกางเกงในอย่างไรดี แม้จะดึงเสื้อมีดและกระโปรงให้เข้าที่ได้โดยไม่ต้องสัมผัสสร้างอิมิตี แต่กับกางเกงในคงไม่ได้ ฉันมองขาขาวเรียวยาวของอิมิตีที่กางถ่างออกใต้มินิสเกิร์ต และสังเกตเห็นรอยเลือดไหลจากหว่างขาลงไปตามขาอ่อน

ภาพที่เห็นทำให้ฉันรู้สึกกลัวจับจิต จึงรีบกระโจนออกจากห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าในทันที

การที่ฉันจัดเสื้อผ้าของอิมิตีให้เข้าที่เข้าทางได้ทั้งที่รู้อยู่แก่ใจว่าอิมิตีตายแล้ว น่าจะเป็นเพราะอิมิตีถูกบีบคอตายจึงไม่มีเลือดไหลจากร่างให้เห็น พอออกจากห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าบีบ คราวนี้ฉันเกิดความรู้สึกกลัวสระวายน้ำตรงหน้าจนขาแข็ง ดวงอาทิตย์คล้อยต่ำลงมากภายในระยะเวลาสั้นๆ เริ่มมีลมพัด ฉันรู้สึกราวกับตัวเองจะโดนดูดลงไปใต้อสระเมื่อมองผิวหน้าที่พลัวไหวบางเบาไปเรื่อยๆ ในหัวนึกถึงแต่เรื่องเล่าที่เคยได้ยินเป็นประจำทุกปีว่า ใครว่ายน้ำในวันเทศกาลโอะบงจะถูกวิญญาณดึงขา จินตนาการไปว่าอีกประเดี๋ยวอิมิตีอาจจะตื่นขึ้นมาผลักฉันตกสระวายน้ำเพื่อพาไปอยู่ด้วยกัน ฉันจึงหลับตาลงนั่งยองๆ เอามือกุมหัวปิดหูไว้ พร้อมกับแผดเสียงตะโกนจนคอหอยแทบแตกว่า “อ้า” บ้าง “โ้ว” บ้างอยู่นานเชียวละ

ทำไมฉันถึงไม่หมดสติไปเลยก็ไม่รู้ ถ้าทำให้ตัวเองหมดสติได้ ป่านนี้ชะตาชีวิตที่ฉันต้องเผชิญอาจจะเปลี่ยนไปก็ได้

ฉันไม่แน่ใจว่าตัวเองนั่งอยู่อย่างนั้นนานเท่าไร รู้แต่ว่าคนแรกที่วิ่งมาถึงที่เกิดเหตุคือคุณอะซะโกะ คุณอะซะโกะเองคงจำได้อยู่แล้วใช่ไหมคะ ว่าเหตุการณ์หลังจากนั้นเป็นอย่างไร ฉันจึงขอเขียนในส่วนของตัวเองแต่เพียงสั้นๆ

ยุคกลับมาพร้อมกับคุณตำรวจ ถัดไปคือแม่ของฉันที่ตามมาหลังจากนั้นเพียงครึ่งเดียว แม่เห็นฉันไม่กลับบ้านเสียทีจึงเป็นห่วง พอรู้เรื่องที่เกิดขึ้นแม่รีบตามไปที่เกิดเหตุและพาฉันกลับบ้าน เมื่อถึงบ้านแล้วฉันถึงเพิ่งจะร้องไห้ เสียงร้องไห้ของฉันน่าจะดังกว่าตอนแผดเสียงตะโกนอีกค่ะ

แม้ไม่ได้ถามไถ่ในทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เรียงเบาะรองนั่งให้ฉันนอนแล้วรินชาข้าวบาร์เลย์เย็นๆ ให้พร้อมกับลูบหลังฉันช้าๆ ก่อนจะกระซิบด้วย

เสียงทุ้มต่ำว่า

“โชคไม่ดีไม่ใช่ซะอะ”

ฉันรับรู้ว่าเสียงนั้นค่อยๆ ซึมซาบเข้าไปในส่วนลึกของสมองก่อนจะ
หลับตาและหลับไปในที่สุด

คิดว่าทั้งหมดที่ฉันเขียนคงไม่ได้แตกต่างจากคำให้การของฉันเมื่อตอนเกิดคดี
ใหม่ๆ นั่น ฉันเชื่อว่าพวกเราให้การได้ดีทีเดียวเมื่อคำนึงว่าพวกเราเพิ่งผ่าน
คดีสะเทือนขวัญอย่างนั้นมา แต่จนกระทั่งตอนนี้ฉันยังอดรู้สึกผิดไม่ได้ว่า
กับเรื่องที่เราจะต้องตอบให้ชัดเจนมากที่สุด พวกเรากลับนึกไม่ออก

สมองพวกเรานึกภาพเหตุการณ์วันนั้นได้อย่างแจ่มชัดราวกับภาพ
ในโทรทัศน์ แต่ไม่ว่าจะพยายามอย่างไรกลับนึกหน้าชายคนนั้นไม่ออก

“คุณลุงคนนั้นโปกผ้าขนหนูสีขาวที่หัว”

“คุณลุงใส่ชุดช่างสีเทา”

“เอ๊ะ ไม่ใช่สีเขียวอ่อนหรือ”

“อายุของคุณลุงหรือคะ ดูแล้วน่าจะประมาณสี่สิบหรือห้าสิบ”

พวกเราพอนึกเค้าโครงคร่าวๆ ออกอย่างที่เขียนไป แต่กลับนึกไม่ออก
ว่าชายคนนั้นหน้าตาอย่างไร ตัวสูงหรือตัวเตี้ย อ้วนหรือผอม หน้ากลม
หรือหน้าแหลม ตาโตหรือตาดี จมูกแบบไหน ปากเป็นยังไง คิ้วละ มีไฟหรือ
แผลเป็นตรงไหนหรือเปล่า พวกเราได้แต่เอียงคอคด้วยความไม่แน่ใจเมื่อได้ยิน
คำถามลงรายละเอียดพวกนั้น

สิ่งเดียวที่รู้แน่คือชายคนนั้นเป็น “ชายแปลกหน้าที่ไม่เคยเห็นมาก่อน”

คดีที่เกิดขึ้นกลายเป็นข่าวฮือฮาที่คนในเมืองชนบทเล็กๆ แห่งนั้นพูดถึง
อยู่พักหนึ่ง คุณลุงคนหนึ่งซึ่งเป็นญาติถึงกับมาหาฉันที่บ้านเพื่อถามเรื่องคดี
ด้วยความอยากรู้ จนแม่ต้องไล่กลับไป ต่อมา “คดีขโมยตุ๊กตาฝรั่งเศส”
กลายเป็นเรื่องที่คนในเมืองเริ่มพูดถึง ผู้คนเริ่มลือกันอย่างจริงจังเป็นจังว่า
ไม่แน่อาจมีคนจิตวิปริตที่มีรสนิยมชอบเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ แฝงตัวอยู่ใน
เมืองนี้หรือเมืองข้างๆ กัน คนร้ายขโมยตุ๊กตาฝรั่งเศสไปแล้ว แต่อาจไม่หยุด
พอใจอยู่แค่ตุ๊กตาจึงลงมือฆ่าเด็กผู้หญิงรูปร่างหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดูเหมือน

ตุ๊กตาก็เป็นได้

หลังจากนั้นตำรวจได้เวียนไปตามบ้านที่ตุ๊กตาฝรั่งเศสถูกขโมยเพื่อสอบถามข้อมูลอีกครั้ง พอเห็นดั่งนั้นแทบทุกคนในเมืองจึงพูดในทำนองปากใจเชื่อว่าทั้งสองคดีเป็นฝีมือของคนร้ายคนเดียวกัน

คนร้ายคือคนจิตวิปริตที่มีรสนิยมชอบเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ

แต่ฉันไม่ค่อยเห็นด้วยกับทฤษฎีที่ว่านัก เพราะในบรรดาเด็กหญิงที่เล่นกันในวันนั้นคนที่มีรูปลักษณ์ดูเป็น “เด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ” มากที่สุดคือฉันเอง

นับจากเกิดคดี ทุกครั้งที่ฉันเพลอมักอดไม่ได้ที่จะนึกถึงภาพศพเอมิลีที่อยู่ใต้น้ำ ภาพที่เห็นเป็นภาพขาวดำ ยกเว้นเลือดที่ไหลรินตามต้นขาเท่านั้นที่เป็นสีแดงสด จากนั้นใบหน้าของเอมิลีจะค่อย ๆ แปรเปลี่ยนกลายเป็นใบหน้าของฉัน ฉันจะเริ่มรู้สึกปวดหัวตุบ ๆ และระหว่างกุมหัวที่ปวดตุบ ๆ ใจฉันจะคิดอยู่เรื่องเดียวคือ

--- ดินะที่ไม่ใช่ฉัน

คุณอะซะโกะคงคิดใช่ไหมคะว่าความคิดฉันช่างอกุศลจริง ๆ ฉันไม่รู้หรือจนกระทั่งว่าอีกสามคนคิดยังไง บางคนอาจจะเห็นใจสงสารเอมิลี หรือบางคนอาจจะเต็มไปด้วยความรู้สึกผิดว่าทำไมตัวเองถึงช่วยเอมิลีไว้ไม่ได้ แต่สำหรับฉันแค่เป็นห่วงสวัสดิภาพของตัวเองก็แทบจะสุดกำลังแล้ว

คำถามที่ตามมาหลังจาก ดินะที่ไม่ใช่ฉัน คือ เพราะเหตุใดจึงต้องเป็นเอมิลี ซึ่งเรื่องนี้ฉันมีคำตอบชัดเจนอยู่ในใจแล้ว ในบรรดาเด็กทั้งห้าคนมีเอมิลีคนเดียวที่โตเป็นสาวแล้ว เพราะเป็นสาวถึงได้โดนผู้ชายทำลามกและถูกฆ่าตาย

สิ่งที่ผู้ชายคนนั้น --- สิ่งที่คนร้ายตามหาคือเด็กหญิงที่กำลังโตเป็นสาวหนึ่งเดือนผ่านไปจนกระทั่งกลายเป็นครึ่งปีและหนึ่งปี ก็ยังไม่มีใครรู้ตัวคนร้าย คุณอะซะโกะกลับไปอยู่โตเกียวเมื่อประมาณสามปีหลังจากเกิดคดีใช่ไหมคะ พอจะเดาได้หรือยังคะว่าสาเหตุที่ฉันเขียนจดหมายฉบับนี้อยู่ในขณะนี้ก็เพื่อทำตามสัญญาที่ให้ไว้ตอนนั้น

เมื่อเวลาผ่านไปและคนในเมืองพูดถึงคดีน้อยลงเรื่อย ๆ ความหวาดกลัว

ในใจฉันกลับยิ่งเพิ่มพูน ถึงฉันจะจำหน้าคนร้ายไม่ได้ แต่คนร้ายอาจจำหน้าฉันได้ คนร้ายอาจคิดว่าฉันกับเพื่อนๆ จำหน้าตัวเองได้และวกกลับมาฆ่าฉัน และเด็กคนอื่นๆ ที่เหลือ ที่ผ่านมาพวกเรเคยมีผู้ใหญ่รอบตัวคอยช่วยกัน เป็นห่วงเป็นใย แต่ตอนนี้คนรอบตัวเราต่างพากันลืมเลือนเรื่องนี้ไป ไม่แน่ว่าคนร้ายอาจรอคอยเวลาที่เด็กๆ อย่างพวกเราเริ่มไปไหนมาไหนกันตามลำพังอีกครั้งโดยไม่มีผู้ใหญ่คอยดูก็เป็นได้...

ฉันเกิดภาลวงตาว่า ทุกสิ่งทั้งฉันทำล้วนอยู่ในสายตาของคนร้ายที่คอยลอบมองผ่านช่องหน้าต่างจากมุมตึกหรือภายในรถยนต์

กลัว กลัว กลัวเหลือเกิน ฉันไม่อยากถูกฆ่า ถ้าอย่างนั้น...

---ฉันจะต้องไม่โตเป็นผู้ใหญ่

แม้จะรู้สึกเหมือนมีสายตาใครลอบมองอยู่เป็นครั้งคราว แต่เมื่อเวลาผ่านไป ความถี่ในการนึกถึงคดีครั้งนั้นก็เริ่มลดลงเรื่อยๆ เหตุผลส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะตอนเรียนมัธยมต้นและมัธยมปลาย ฉันเข้าร่วมกิจกรรมชมรมเครื่องเป่าซึ่งเป็นชมรมที่เข้มงวดที่สุดในบรรดาชมรมกิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรม จึงต้องฝึกซ้อมอย่างหนักทุกวัน ทำให้ไม่มีเวลาคิดเรื่องอื่น

แต่แท้จริงแล้ว ทั้งร่างกายและจิตใจของฉันไม่เคยได้รับการปลดปล่อยจากคดีในครั้งนั้น ฉันเกิดตระหนก ไม่ใช่สิ พุดให้ถูกคือ เมื่อตอนอายุได้สิบเจ็ดปีมีเหตุให้ฉันต้องตระหนกถึงข้อเท็จจริงที่ว่านั้น ตอนนั้นฉันอยู่ชั้น ม.๕ ค่ะ

แม้จะอายุสิบเจ็ดแล้ว แต่ร่างกายของฉันกลับยังไม่เติบโตพอที่จะมีประจำเดือน แม่บอกว่าต่อให้เป็นคนร่างเล็กแค่นี้ การที่ประจำเดือนยังไม่มาทั้งที่อายุขนาดนี้อาจแสดงถึงความผิดปกติบางอย่าง หรืออาจเป็นแค่ความแตกต่างของร่างกายแต่ละคนก็ได้ แต่อย่างน้อยควรไปให้หมอที่โรงพยาบาลตรวจดูสักครั้ง ฉันทำตามคำแนะนำของแม่โดยนัดไปตรวจที่แผนกสูติรีเวชในโรงพยาบาลประจำจังหวัดที่เมืองข้างๆ

การที่เด็กมัธยมปลายสักคนจะก้าวเข้าประตูแผนกสูติรีเวช เป็นเรื่องที่ต้องใช้ความกล้าหาญพอสมควร ฉันเพิ่งรู้สึกตัวว่าที่ผ่านมาฉันไม่เคยใส่ใจ

เรื่องประจำเดือนมาก่อนเลย ซึ่งฉันพอเดาสาเหตุได้ แต่ก็ไม่เชื่อว่ามันจะเป็นสาเหตุให้ประจำเดือนของตัวเองยังไม่มาจนถึงทุกวันนี้ ฉันนึกกังวล กลัวว่าถ้าตัวเองเป็นโรคร้ายในของสตรีขึ้นมาจริงๆ คงแย่แน่ จึงตัดสินใจรวบรวมความกล้าในที่สุด

ในเมืองที่ฉันอยู่มีคลินิกแพทย์ที่รับตรวจเฉพาะทางด้านสูติรีเวชเช่นกัน แต่ฉันจะไม่มียอมให้คนในเมืองเห็นฉันเดินเข้าออกสถานที่อย่างนั้นเป็นอันขาด อย่างว่าแต่คบหาผู้ชายคนไหนเป็นแฟน ขนาดคุยกับผู้ชายฉันยังแทบไม่เคยคุยด้วยซ้ำ เรื่องอะไรจะยอมให้ใครเอาเรื่องของฉันไปลือในทางแปลกๆ นี่คือความคิดของฉันค่ะ

ผลการตรวจไม่พบความผิดปกติใดๆเป็นพิเศษ คุณหมอพูดกับฉันว่าสาเหตุอาจเป็นเรื่องทางใจ และถามฉันว่ามีปัญหาความเครียดอะไรไหมเกี่ยวกับเรื่องในโรงเรียนหรือครอบครัว

พอได้ยินว่าเรื่องทางใจ --- อาจส่งผลให้ประจำเดือนยังไม่มาหรือหยุดได้ฉันก็เข้าใจได้ทันที ฉันสะกดจิตตัวเองมาตลอดว่า โตเป็นสาวเมื่อไรต้องถูกฆ่าตายแน่ เริ่มมีประจำเดือนเมื่อไรต้องถูกฆ่าตายแน่ โดยเริ่มจากการจงใจสะกดจิตตัวเองในตอนแรกๆ จนนานเข้าก็ค่อยๆ กลายเป็นจิตใต้สำนึกที่สะกดร่างกายตัวเองโดยอัตโนมัติ แม้ฉันจะเลิกนึกถึงคตินั้นแล้ว แต่ส่วนลึกในสมองยังยึดติดกับคตินี้เกิดขึ้นไม่เสื่อมคลาย

โรงพยาบาลแนะนำให้ฉันปรึกษานักจิตวิทยาหรือรับการฉีดฮอร์โมนอย่างสม่ำเสมอ ฉันเพียงรับปากว่าจะกลับบ้านไปหารือกับพ่อแม่ก่อนโดยไม่เคยกลับไปโรงพยาบาลอีกเลย หลังจากนั้นฉันบอกแม่ว่าผลการตรวจไม่พบความผิดปกติ ประจำเดือนแค่มาช้านิดหน่อยเท่านั้น

เพราะฉันคิดว่า ถ้าเช่นนั้นก็ขอให้ตัวเองไม่มีประจำเดือนไปเรื่อยๆ จนกว่าคดีจะหมดอายุความ

แม้จะออกจากบ้านเกิดไปใช้ชีวิตปะปนกับผู้คนมากมาย ไปอยู่ท่ามกลางคนที่ไม่รู้เรื่องคดี แต่ก็ไม่มีหลักประกันใดๆ ว่าฉันจะไม่บังเอิญเจอกับคนร้ายซ้ำ อย่างน้อยตอนนี้ฉันยังอุ่นใจว่าร่างกายที่ไม่เติบโตเป็นผู้ใหญ่นี้แหละ ที่จะเป็นเครื่องปกป้องฉัน

ในที่สุดจิตใจฉันก็เริ่มเฝ้ารอให้ถึงวันที่คิดจะหมดอายุความเร็ว ๆ เพื่อที่ตัวเองจะได้รับการปลดปล่อยจากพันธนาการโดยไม่จำเป็นต้องจับคนร้าย เพราะการจับคนร้ายมีแต่จะนำไปสู่การรื้อฟื้นคดีอีกครั้ง ทั้งที่เวลาผ่านมานานเพียงนี้แล้ว

---ไม่จำเป็นต้องใส่ใจสัญญาที่ให้ไว้กับคุณอะชะโกะ
ฉันไม่คาดคิดเลยว่าจะได้พบกับคุณอะชะโกะอีกครั้ง

หลังจากจบปริญญาตรีภาควิชาภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัยหญิงล้วน ฉันเข้าทำงานที่บริษัทเทรดดิ้งขนาดกลางแต่มั่นคงแห่งหนึ่ง ซึ่งมีธุรกิจหลักเกี่ยวกับสีย้อมผ้า ในช่วงสองปีแรกบริษัทจะให้พนักงานทุกคนเข้าทำงานในห้องปฏิบัติการตรวจวิเคราะห์ โดยไม่เกี่ยวว่าจะจบสายวิทย์หรือสายศิลป์มา เพื่อให้ทุกคนทำความรู้จักกับสินค้าของบริษัทตัวเอง

ที่ห้องปฏิบัติการตรวจวิเคราะห์ ฉันมีโอกาสดำสัมผัสหาลอดทดลองและปิกเกอร์อีกครั้งนับแต่ชั่วโมงเรียนวิชาเคมีครั้งสุดท้ายสมัยมัธยมปลาย และเป็นครั้งแรกที่ฉันได้เห็นเครื่องมือวิเคราะห์ราคาแพงหลายสิบล้านเยน เวลาได้ยินคำอธิบายเกี่ยวกับเครื่องจักรรูปร่างเหมือนกล่องสี่เหลี่ยมว่าเครื่องนั้นสำหรับก๊าซโครมาโตกราฟี หรือเครื่องนี้สำหรับโครมาโตกราฟีแบบของเหลว ถึงจะไม่เข้าใจแม้แต่น้อยว่าพวกมันเอาไว้ทำอะไร แต่ฉันจำเครื่องหมายตรงมุมเครื่องได้ดี

เครื่องหมายของบริษัทอะดะชิ โรงงานในเมืองชนบทที่มีอากาศบริสุทธิ์ที่ฉันเคยอยู่ ผลิตอุปกรณ์เครื่องจักรเหล่านี้เอง ฉันทั้งรู้สึกคุ้นเคยและรังเกียจไปพร้อม ๆ กัน เพราะรู้สึกเหมือนเมืองนั้นยังตามหลอกหลอน ยังจำความรู้สึกซับซ้อนที่เกิดขึ้นตั้งแต่เริ่มเข้าทำงานใหม่ๆ ได้

หัวหน้าห้องปฏิบัติการตรวจวิเคราะห์ทาบตามฉันให้เข้าพิธีดูตัวคู่แต่งงานในฤดูใบไม้ผลิของปีที่สามของการทำงาน ตอนนั้นฉันเพิ่งเสร็จสิ้นการฝึกงานเป็นระยะเวลาสองปี และได้รับมอบหมายอย่างเป็นทางการให้ไปประจำในแผนกบัญชี

“คนที่ขอดูตัวเธอเป็นลูกชายของลูกพี่ลูกน้องผู้บริหารบริษัทที่ฉัน

ติดต่องานเป็นประจำนะ ดูเหมือนเขาบังเอิญเห็นเธอเข้าที่ไหนสักแห่งเลยมาขอเรื่องให้ฉันนัดหมายจัดพิธีดูตัวกับเธออย่างเป็นทางการเป็นเรื่องเป็นราว”

หากหัวหน้าแจ้งเรื่องนี้แก่ฉันโดยเรียกไปบอกตัวต่อตัวฉันคงปฏิเสธไปในทันทีโดยไม่สนว่าเป็นคำขอจากเจ้านาย เพราะรู้ว่าตัวเองไม่ใช่คนประเภทที่จะแต่งงานได้ แต่วันนั้นหัวหน้าส่งเสียงดังบอกฉัน ในขณะที่เพื่อนร่วมรุ่นคนอื่นกำลังเก็บของในห้องปฏิบัติการเพื่อเตรียมย้ายไปประจำแผนกของแต่ละคน ทันทีที่ฉันรับรูปถ่ายของเขาคนนั้นพร้อมกับประวัติและข้อมูลมาทุกคนก็มาทอมล้อมฉันด้วยความสนอกสนใจ

พอหยิบรูปถ่ายออกมาดู ฉันได้ยินเสียงเพื่อนร่วมงานผู้หญิงชมว่า “ดูดีนี่นา” ขณะที่ผู้ชายพากันอุทานว่า “สุดยอด!” หัวหน้าเห็นก็ยิ่งโหมกระพือความตื่นเต้นของคนด้วยกรบอกว่า “เป็นไง เจ๋งใช่ไหมล่ะ” ฉันได้ยินเสียงคนนั้นคนนี้ออกความเห็น ว่า ฉันกำลังจะตกถึงข่าวสารบ้าง เป็นโอกาสทองครั้งสำคัญที่สุดในชีวิตบ้าง ทำให้ฉันพลาดจังหวะที่จะเอ่ยปฏิเสธไปโดยปริยาย จำต้องตอบไปว่า “ถ้าฉันขอรับจนด้วยนะคะ”

เหตุใดคนหัวกะทิจึงบวมมหาวิทยาลัยชั้นหนึ่ง เข้าทำงานในบริษัทเทรดดิ้งชั้นหนึ่ง แถมยังหน้าตาทำทางดีอย่างเขาจึงอยากดูตัวกับพนักงานบริษัทเทรดดิ้งกระจอก ๆ อย่างฉัน เขาไปเห็นฉันทำอะไรเมื่อไหร่ ถึงได้สนใจคนอย่างฉัน ฉันครุ่นคิดเกี่ยวกับคำถามพวกนี้อย่างหนักจนกระทั่งถึงวันดูตัว และในที่สุดจึงได้ข้อสรุปว่าจะผิดคนมากกว่า

เรานัดไปกินข้าวกันสองต่อสองโดยไม่มีพิธีต้องมากมาย แต่ปรากฏว่าเรื่องนี้กลับยังทำให้ฉันซึมเศร้าหนักขึ้น เพราะแม้ฉันจะพอเริ่มสนทนากับผู้ชายได้ตามปกติบ้างแล้วหลังจากเรียนจบและเริ่มทำงาน แต่ฉันยังไม่เคยไปกินข้าวกับคนแปลกหน้าตามลำพังแม้แต่ครั้งเดียว

วันนั้นฉันสวมชุดกระโปรงติดกันสีชมพู เข้ากับฤดูใบไม้ผลิ ซึ่งเพื่อนร่วมรุ่นผู้แสนเจ้ากี้เจ้าการเป็นคนเลือกให้ ไปรอที่ล็อบบี้โรงแรมได้ไม่นานผู้ชายหน้าเหมือนคนในรูปก็วิ่งมาทักฉันทันที เขาชื่อคุณทะคะฮิโรคะ

คุณทะคะฮิโรเป็นคนร่าเริงและพูดจาสุภาพเรียบร้อย เขาขอโทษที่ขอนัดผ่านเจ้านายและขอบคุณที่อุตส่าห์มาเจอเขาในวันหยุด ส่วนฉัน嘛แต่

อ้อๆ อึ้งๆ ไม่กล้าแม้แต่จะเอ่ยทักทายเติมปากเติมคำ ได้แต่ตามเขาไป
ร้านอาหารอิตาเลียนบนชั้นสูงสุดของโรงแรมซึ่งเขาจองไว้แล้ว พอนั่งเรียบร้อยแล้ว
ฉันยื่นประวัติส่วนตัวที่แสนจะไม่ได้เรื่องที่เขาเตรียมมาให้เขา

คุณหะคะฮิโระวางมันที่มุมโต๊ะโดยไม่แม้แต่จะเปิดอ่าน แล้วพูดกับ
ฉันว่า

“ก่อนหน้านี้เธอเคยอยู่เมือง xx ใหม่มั้ย”

ฉันกลั้นหายใจทันทีที่ได้ยินชื่อเมืองชนบทที่มีอากาศบริสุทธิ์แห่งนั้น
เขาพูดต่อด้วยรอยยิ้มว่า

“ฉันเคยอยู่ที่เมืองนั้นเหมือนกัน สามปี ตั้งแต่ป.๖ ถึงม.๒ เราเรียน
ห่างกันสองปี เธอพอจำได้ไหม”

ประเด็นไม่ได้อยู่ที่จำได้หรือไม่ได้ ฉันไม่รู้จักเขาด้วยซ้ำ ถ้าเขาย้ายมา
ตอนป.๖ แสดงว่าตอนนั้นฉันอยู่ป.๔ ปีนั้นเป็นปีที่มีโรงเรียนมาตั้งในเมือง
ทั้งโรงเรียนมีแต่เด็กที่ย้ายมาใหม่เต็มไปหมด

“น่าเสียดายจัง จริงๆ เมื่อก่อนเราเคยเล่นด้วยกันด้วยนะ --- ทัวร์
ชมตุ๊กตาฝรั่งเศส ฉันจำได้ว่า ตอนนั้นเด็กที่เดินนำหน้าพาไปดูตุ๊กตาตามบ้าน
ต่างๆ น่าจะเป็นเธอนี่ละ”

อ้อ เขาอยู่ในกลุ่มเด็กที่ไปร่วมทัวร์ชมตุ๊กตาตอนนั้นนั่นเอง ฉันคิด
ในใจ แต่จำไม่ได้แน่ชัดว่าเขาเป็นคนไหน หลังจากนั้นคุณหะคะฮิโระช่วย
เปลี่ยนหัวข้อสนทนาเป็นเรื่องอื่นเสียก่อนที่ฉันจะทันหวนนึกถึงความรู้สึก
พ่ายแพ้ที่เคยล้มรสหรือคดขโมยตุ๊กตาฝรั่งเศสที่เกิดขึ้นหลังจากนั้น หากเขา
เคยอยู่ที่เมืองบ้านเกิดของฉันเป็นเวลาสามปีจริง เขาย่อมรู้เรื่องคดขโมยตุ๊กตา
ที่เกิดขึ้น และรู้ด้วยว่าฉันมีความเกี่ยวข้องกับคดีที่ว่า ไม่น่า เขาอาจจะ
เป็นห่วงความรู้สึกฉันถึงได้เปลี่ยนไปคุยเรื่องอื่น

คุณหะคะฮิโระทำงานด้านการตลาดในแผนกนาฬิกา จึงมีโอกาส
เดินทางไปสวีตเซอร์แลนด์บ่อยๆ เขาเล่าให้ฟังว่า บังเอิญเห็นฉันในช่วง
ที่เขากำลังนึกถึงเมืองนั้นอยู่พอดี เพราะรู้สึกว่ามีบางอย่างคล้าย
สวีตเซอร์แลนด์ จึงอยากขออนุญาตพบฉันให้ได้

ฉันถามเขาว่าเห็นฉันที่ไหน เขาตอบว่าน่าจะเป็นในงานเลี้ยงปีใหม่

ของบริษัทฉันหรือโอกาสอะไรสักอย่าง พอฉันพูดชื่อร้านอาหารจีนแห่งหนึ่ง เขาพยักหน้ารับทันทีว่า ใช่ๆ ตอนนั้นเขาไปกินข้าวกับเพื่อนอยู่ที่ร้านนั้นพอดี ฉันขอสารภาพด้วยความอายว่าตอนแรกที่ได้ยินเขาเล่า ฉันอดรู้สึกนิดๆ ไม่ได้ว่านี่อาจจะเป็นพรหมลิขิตบางอย่าง แต่พอมานึกย้อนดูตอนนี้ฉันว่าเรื่องทั้งหมดน่าจะเป็นเรื่องที่คุณทะเลาะฮิโระกุขึ้นมาจริงๆ

จากนั้นฉันเริ่มนัดพบกับคุณทะเลาะฮิโระเป็นประจำสัปดาห์ละครั้ง สองครั้ง ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นกิจกรรมปกติธรรมดาของคู่เดท เช่น ไปกินข้าว ดูหนัง หรือชมพิพิธภัณฑศัลศิลปะ แต่ทุกครั้งที่อยู่กับเขา ความรู้สึกว่ามีคนคอยจับจ้องอยู่จะหายไปอย่างน่าพิศวง จนนานวันเข้าเวลาที่เราเจอรัลากัน ฉันเริ่มเกิดความรู้สึกว่าอยากอยู่กับเขาต่ออีกสักหน่อย

แต่เขาไม่เคยชวนฉันเข้าโรงแรมหรือขอขึ้นห้องในแมนชั่นที่ฉันอาศัยอยู่ตามลำพังเลยสักครั้ง และแน่นอนว่า ฉันเองก็ไม่เคยชวนเขาขึ้นห้องไปดื่มชาหรืออะไรทำนองนั้นเช่นกัน เวลาเขานั่งแท็กซี่ไปส่งฉันที่แมนชั่น ฉันรู้สึกเหมือนมีเสียงใครบางคนก้องอยู่ในสมองส่วนลึกเสมอว่า จะชวนเขาขึ้นห้องทำไม ตั้งใจจะทำอะไรต่อหรือ

จู่ๆ คุณทะเลาะฮิโระขอฉันแต่งงานโดยไม่ทันตั้งตัวในครั้งที่เจ็ดที่เราไปเดทกัน

วันนั้นเป็นวันที่เราจับมือกันเป็นครั้งแรก ซึ่งจริงๆ แล้วเพราะเราไปดูละครเพลงเรื่องดังที่แสดงเป็นรอบแรก และคนแน่นมาก เขาแค่จูงมือฉันไว้ไม่ให้พลัดหลงกันเท่านั้น แม้กระนั้นฉันยังอดใจเดินตึกตักไม่ได้ แต่แล้วความรู้สึกฉันกลับแปรเปลี่ยนเป็นความโศกเศร้าเหลือเกิน จนต้องแอบหลั่งน้ำตาน้อยๆ คนเดียวท่ามกลางผู้ชมมากมายในโรงละครที่มีตัสลัว

“ฉันต้องย้ายไปทำงานที่สวีตเซอร์แลนด์ ซะอะไปกับฉันได้ไหม”

คุณทะเลาะฮิโระพูดกับฉันหลังจากของหวานพร้อมด้วยไวน์เข้าคู่กัน ถูกนำมาเสิร์ฟ วันนั้นเราไปรับประทานอาหารฝรั่งเศสในร้านชั้นดีที่ไม่ค่อยเป็นที่รู้จักในวงกว้าง มีห้องส่วนตัวสำหรับแต่ละโต๊ะ เหมาะอย่างยิ่งสำหรับการขอแต่งงานของคู่รัก ฉันจินตนาการในใจว่า ถ้าเพียงแต่ตอบรับคำขอแต่งงานเหมือนฝันของเขาได้ทันทีโดยไม่ลังเล ฉันจะเป็นผู้หญิงที่มี

ความสุขแค่นั้นแหละ

แต่ฉันมีเหตุผลบางประการที่ทำให้ไม่อาจทำเช่นนั้นได้

ฉันคือมิตรและบอกเขาว่า ขอโทษด้วยค่ะ เขาถามว่า ทำไมละ คำถามของเขาเป็นเรื่องที่เข้าใจได้นะคะ แต่ฉันกลับอึ้งไป ฉันคิดเหมือนกันว่า ตัวเองน่าจะให้คำตอบแบบที่เคยได้ยินคนอื่นใช้กันดาษดื่นว่า อายามาแต่งงานกับผู้หญิงที่ไม่มีอะไรดีอย่างฉันเลยละ คุณหะคะฮีโระน่าจะได้มีความสุขกับผู้หญิงคนอื่นที่เหมาะสมกับคุณมากกว่า แต่ฉันคิดว่า การตอบเช่นนั้นเป็นการไม่ซื่อสัตย์ จึงตัดสินใจบอกเหตุผลที่แท้จริง

ฉันไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่า ตัวเองจะต้องเอ่ยปากเล่าข้อเท็จจริงอันน่ารังเกียจแทนคำตอบแก่ชายหนุ่มที่ขอตัวเองแต่งงาน

---ฉันมีข้อบกพร่องในฐานะมนุษย์เพศหญิงค่ะ

คุณหะคะฮีโระทำหน้าที่เลอหลา คำพูดของฉันคงเป็นคำตอบที่เขาไม่คาดคิดมาก่อน ฉันรีบพูดรวดเดียวจบก่อนที่ความอายจะท่วมทับจิตใจ

ฉันยังไม่เคยมีประจำเดือนเลยคะ จนกระทั่งวันนี้เดี๋ยวนี้ที่กำลังจะอายุยี่สิบห้าแล้ว เพราะส่วนลึกในสมองของฉันไม่ยอมให้ความเป็นผู้หญิงในร่างกายเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ฉันไม่คิดว่าตัวเองจะมีความสัมพันธ์ทางเพศเหมือนคนปกติได้ด้วยร่างกายแบบนี้ และคงมีลูกไม่ได้ด้วย คนที่มีอนาคตสดใสอย่างคุณหะคะฮีโระ ไม่ควรแต่งงานกับของมีตำหนิอย่างฉันเด็ดขาด

เป็นครั้งแรกที่ฉันนึกถึงการสะกดจิตตัวเองที่ทำมาตลอดเพื่อป้องกันตัว เสียใจเหลือเกิน ถ้ารู้ว่าจะเป็นอย่างนี้ ฉันน่าจะฉีดยาหรือไม่ก็ขอคำปรึกษาจากนักจิตวิทยา หรือทำอะไรก็ตามเสียตั้งแต่ตอนอยู่ม. ๕

แต่การร้องไห้ก็ดูจะเป็นเรื่องน่าสมเพช ฉันจึงสะกดกลั้นน้ำตาเอาไว้ พลังตักของหวานหน้าตาสวยงามดุจแก้วเจียรระโน้ใส่ปาก มันคือมูสทำด้วยไวท์ช็อกโกแลตประดับด้วยเบอร์รี่หลากสี สตรอว์เบอร์รี่ ราสป์เบอร์รี่ แครนเบอร์รี่ บลูเบอร์รี่...แม้ตอนนี้ฉันจะรู้แล้วว่าผลไม้เหล่านั้นชื่ออะไร แต่ในความเป็นจริง จิตใจของฉันกลับยังถูกโซ่ตรวนล่ามอยู่ในเมืองชนบทที่ตัวเองจากมาไม่เปลี่ยนแปลง

---ไม่เป็นไร

คือคำพูดของคุณทะคะฮิโระ เขาบอกว่า มากับฉันก็พอ ขอแค่มีเธอ รออยู่ที่บ้านเวลากลับจากทำงานมาเหนื่อยๆ ฉันอยากเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น ในแต่ละวันให้เธอฟัง อยากนอนกอดเธอ ฉันนี่ก็ไม่ออกเลยว่าตัวเองจะ ต้องการความสุขอะไรมากกว่านั้น เราไปเริ่มชีวิตใหม่ด้วยกันในดินแดนใหม่ที่คล้ายกับเมืองชนบทที่เราเคยใช้เวลาร่วมกันสมัยเด็กเถอะนะ

อีกอย่าง การได้ออกจากญี่ปุ่นน่าจะเป็นเรื่องดีสำหรับเธอไม่ใช่หรือ สาเหตุที่เธอเป็นแบบนี้คงเป็นเพราะคดีฆาตกรรมครั้งนั้นใช่ไหม ใจเธออาจ กำลังกังวลก็ได้ว่าการไปอยู่ในสถานที่ที่มีลักษณะคล้ายกับเมืองบ้านเกิด อาจทำให้นึกถึงเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นในเมืองนั้น แต่อย่างน้อย ฉันกล้า ยืนยันนะว่า

ในที่ใหม่ที่เราจะไปอยู่ด้วยกัน ไม่มีฆาตกร มีแต่ฉันที่จะคอยปกป้องเธอ

ฉันตกใจมาก ตอนคุณทะคะฮิโระถามว่าจะขอเชิญคุณอะซะโกะกับสามี มาร่วมงานแต่งงานได้ไหม และเพิ่งรู้เป็นครั้งแรกด้วยว่าสามีของคุณอะซะโกะ กับคุณพ่อของคุณทะคะฮิโระเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน ฉันบอกว่า ฉันเกรงว่า คุณอะซะโกะกับสามีเห็นหน้าฉันแล้วจะนึกถึงคดีฆาตกรรมลูกสาวตัวเอง และอาจรู้สึกเจ็บปวดใจ แต่เขาตอบว่าทั้งสองท่านบอกว่าอยากจะมาร่วมงานแต่งงานให้ได้

พูดตามตรง ฉันไม่ค่อยอยากเจอคุณอะซะโกะนักหรอกนะ เพราะ กลัวว่าคุณคงไม่ยกโทษให้แน่ๆ ที่ฉันกำลังจะเอาตัวรอดไปมีความสุขทั้งที่ยัง ทำตามสัญญาไม่ได้ แต่ฉันไม่มีสิทธิ์มีปากเสียงใดๆ เกี่ยวกับงานแต่งงาน เพราะทางครอบครัวคุณทะคะฮิโระซึ่งทั้งคุณพ่อคุณแม่ดำรงตำแหน่งผู้บริหาร บริษัทอะตะชิ เป็นฝ่ายรับผิดชอบค่าใช้จ่ายแทบทั้งหมดในงานแต่งงานหรือ ที่จัดในพิพิธภัณฑ์ศิลปะ ซึ่งออกแบบโดยสถาปนิกชื่อดังและว่ากันว่าเคยใช้ เป็นสถานที่แต่งงานของคนในวงการบันเทิงหลายคู่ สิ่งที่ฉันเลือกเองเห็นจะมี แค่ชุดแต่งงานเท่านั้น

พอถึงวันจริง คุณอะซะโกะกลับพูดกับฉันว่า ลืมเรื่องคดีทั้งหมด เสีย แล้วมีความสุขมากๆ นะจ๊ะ ทราบไหมคะว่าฉันดีใจแค่ไหนตอนได้ยิน

คำพูดนั้น... อีกเรื่องที่ทำให้ฉันดีใจมาก คือสิ่งที่คุณหะคะฮิโระแอบเตรียมไว้ เซอร์ไพรส์ฉันค่ะ

ตอนแรกที่คุยเรื่องการเตรียมงานแต่งงานกับคุณหะคะฮิโระ ฉันนึกว่าหลังจากเสร็จช่วงพิธีการแล้ว ตัวเองจะได้เปลี่ยนชุดเป็นค็อกเทลเดรส แต่คุณหะคะฮิโระกลับคว้าแผนฉันง่าย ๆ เสียอย่างนั้น โดยบอกให้ฉันใส่ชุดเจ้าสาวสีขาวตลอดจนจบงาน พอถึงวันจริง ระหว่างที่พิธีดำเนินอยู่ จู่ ๆ เจ้าบ่าวก็มีเซอร์ไพรส์ให้ฉัน โดยยื่นกล่องของขวัญผูกโบกกล่องเบ้อเริ่มส่งให้ และให้ฉันเดินตามเจ้าหน้าที่ไปที่ห้องแต่งตัว

พอเปิดกล่องดู ช่างในเป็นชุดกระโปรงสีชมพู ขลิบระบายขนนกสีขาว แถวเนือก แขนเสื้อส่วนไหล่และเอวประดับด้วยกุหลาบสีม่วงดอกใหญ่ เมื่อเปลี่ยนชุดเรียบร้อยแล้วฉันยังได้สวมเครื่องประดับศิระที่ทำจากดอกกุหลาบสีม่วงและขนนกสีขาว ว่าเป็นแล้ว ตึกตาตัวนั้นอาจจะม่เครื่องประดับผมแบบเดียวกันก็ได้ ฉันคิดในใจพลางส่องกระจกดูตัวเองเต็มตัว เห็นภาพตึกตาฝรั่งเศสที่เคยตั้งอยู่ในห้องรับแขกที่บ้านเก่าสะท้อนในกระจก

ฉันตั้งคำถามในใจว่า ทำไม แต่แล้วก็นึกได้ทันทีว่าฉันพบกับคุณหะคะฮิโระครั้งแรกตอนเราไปทัวร์ชมตึกตาฝรั่งเศสด้วยกัน ฉันคือเด็กหญิงบ้านนอกที่พาเด็ก ๆ จากเมืองใหญ่เดินดูตึกตาเก่า ๆ ด้วยความภาคภูมิใจ ฉันเดาว่าคุณหะคะฮิโระคงนึกถึงฉันในตอนนั้นจึงสั่งชุดแบบเดียวกับตึกตามาให้ใส่ เพื่อให้ฉันประหลาดใจและดีใจ

พอกลับเข้าไปในพิธี คุณหะคะฮิโระมองฉันอย่างตกตะลึง ก่อนจะยิ้มให้และบอกว่า “สวยมากเลยละ”

ฉันและคุณหะคะฮิโระออกเดินทางในอีกสองวันหลังจากช่วงเวลาอันเป็นที่สุดแห่งความสุขท่ามกลางคำอวยพรและหยอกล้อต่าง ๆ นานา ยิ่งทิวทัศน์ที่มองจากเครื่องบินขนาดเล็กลงเท่าไร หัวตั้งร่างของฉันยิ่งเปี่ยมด้วยความรู้สึกเป็นอิสระมากขิ้นเท่านั้น

ไม่มีฆาตกร มีแต่ฉันที่จะคอยปกป้องเธอ --- แต่จริงๆ แล้วมีคนร้ายรอฉันอยู่ที่นั่นค่ะ

เมืองที่ฉันอยู่ในตอนนี้อากาศบริสุทธิ์เหมือนเมืองแห่งนั้นที่จากมาก็จริง

แต่นอกจากอากาศแล้ว เมืองนี้ช่างสวยงามน่ารักต่างกันเหลือเกิน จนฉันไม่กล้าใช้คำว่าเหมือน เราสองเริ่มต้นชีวิตใหม่กันตามลำพังได้สองสัปดาห์แล้วค่ะ

---จริงสินะคะ เพิ่งสองสัปดาห์เอง

ฉันเขียนไปก็อดรู้สึกประหลาดใจนิดๆไม่ได้ จนถึงตอนนี้ ฉันถือว่าตัวเองเขียนได้อย่างค่อนข้างมีสติ แต่จากตรงนี้ไปฉันไม่มั่นใจเลยว่าจะสามารถเขียนได้ตลอดรอดฝั่ง ทั้งที่ต่อไปนี่ต่างหากคือสิ่งที่ฉันจำเป็นต้องเขียนจริงๆก่อนอื่น ฉันขอเริ่มจากวันแรกที่ฉันเดินทางมาถึง...

คุณทะคะฮิโระบอกฉันล่วงหน้าแล้วว่า บ้านใหม่มีของใช้จำเป็นในชีวิตประจำวัน เช่น เฟอร์นิเจอร์และถ้วยชามภาชนะต่างๆเกือบครบหมดแล้ว ฉันจึงโละของเกือบทุกอย่างที่เคยใช้สมัยอยู่ตามลำพังคนเดียว และส่งเฉพาะเสื้อผ้าและเครื่องใช้ต่างๆที่เป็นสิ่งจำเป็นมาที่นี่ล่วงหน้า หลังจากเราตกลงว่าจะแต่งงานกัน คุณทะคะฮิโระมีโอกาสเดินทางมาทำงานที่สวีตเซอร์แลนด์อีกหลายครั้ง และดูเหมือนเขาได้เตรียมการเรื่องบ้านและอื่นๆไว้ให้ในช่วงนั้น

พวกเราเดินทางถึงสนามบินก่อนเที่ยงตามเวลาท้องถิ่น โดยมีคนของบริษัทมารอรับ ฉันตามคุณทะคะฮิโระไปสวัสดิ์คนที่บริษัทรวมทั้งไปร่วมรับประทานอาหารเพื่อแนะนำตัว พวกเราได้รับของขวัญแสดงความยินดีด้วยนะคะ จากนั้นฉันกับคุณทะคะฮิโระมุ่งหน้าไปบ้านใหม่ด้วยรถที่บริษัทเตรียมไว้ให้

ฉันอุทานด้วยความชื่นชมกับทุกสิ่งที่ได้เห็นในวันนั้น และสิ่งที่ทำให้ฉันอุทานเสียงดังด้วยความตื่นตาตื่นใจมากที่สุด คือตอนที่เดินทางมาถึงหน้าบ้านซึ่งอยู่ในย่านที่พักอาศัยหรูหรา บ้านหลังนี้สวยงามราวกับบ้านตุ๊กตาของเก๋าล้าค่า ฉันจำไม่ได้ว่าตัวเองพูดซ้ำๆกี่ครั้งว่า สวยจัง สวยจัง

บ้านของเราเป็นบ้านสองชั้น ชั้นหนึ่งมีสองห้อง คือห้องนั่งเล่นขนาดใหญ่ที่มีห้องรับประทานอาหารและครัวอยู่ในบริเวณเดียวกันกับห้องส่วนตัวอีกห้องหนึ่ง ในห้องนั่งเล่นมีชุดโซฟาปักชั้นวางหนังสือ ฉันรีบนำนาฬิกาตั้งโต๊ะหนาหนักที่ได้รับเป็นของขวัญเมื่อครู่ออกมาวางประดับ แต่ห้องนี้ยังดูแห้งแล้งอย่างบอกไม่ถูก ถ้วยชามภาชนะที่จำเป็นมีครบ

แต่ฉันยังอยากได้ถ้วยกาแฟเข้าคู่กันมาเพิ่ม ฉันออกความเห็นมากมายด้วยความตื่นเต้นดีใจว่า โต๊ะกินข้าวตัวนี้น่าจะเหมาะกับผ้าปูโต๊ะสีส้มมะกะ เราหามารูปประดับตรึงริมหน้าต่างเยาะๆ ดีไหมคะ คุณหะคะฮิโระหัวเราะและบอกว่า ตามใจเธอเลยจ๊ะ ขณะเดียวกันก็พูดต่อด้วยว่า แต่ยังไงขอให้จัดของให้เรียบร้อยก่อนนะ ลังของที่ส่งมาจากญี่ปุ่นวางสุ่มอย่างไม่เป็นระเบียบอยู่ที่ด้านหนึ่งของห้อง

บนชั้นสองมีห้องขนาดต่างๆ กันรวมสี่ห้อง คุณหะคะฮิโระบอกฉันว่าห้องใหญ่ที่สุดที่อยู่ลึกเข้าไปด้านหลังคือห้องนอน ส่วนห้องที่เหลือนั้นให้ฉันใช้ได้ตามต้องการ ฉันคิดในใจขณะเดินตามทางเดินอันกว้างขวางไล่สำรวจไปที่ละห้องว่า บ้านหลังนี้ใหญ่เหลือเกิน น่าเสียดายที่เราอยู่กันตามลำพังสองคน และทำท่าจะหมุนลูกบิดประตูห้องที่อยู่ด้านหลังสุด

แต่คุณหะคะฮิโระบอกฉันว่า เดี่ยวค่อยมาดูห้องนี้ทีหลัง ตอนมาที่นี่ครั้งก่อนเขาได้เตรียมเฉพาะห้องนี้เอาไว้ล่วงหน้าแล้วเพื่อให้ใช้ได้ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ตอนนี้ไปกินข้าวเย็นกันก่อนดีกว่า พอได้ยินว่าห้องนอนเตรียมพร้อมไว้แล้ว ฉันพลอยรู้สึกเขินไปด้วย จึงเชื่อฟังคำพูดของเขาโดยไม่เปิดประตู และตามเขาไปกินอาหารเย็นที่ร้านอาหารในละแวกนั้น

เราสองคนกลับบ้านอย่างอารมณ์ดีหลังจากดื่มเบียร์และรับประทานอาหารพื้นเมืองที่เรียบง่าย แตรสชาติอร่อย ทันทีที่ถึงบ้าน จู่ๆ คุณหะคะฮิโระใช้แขนทั้งสองข้างอุ้มร่างฉันเหมือนเจ้าบ่าวอุ้มเจ้าสาวพาเดินขึ้นบันได และเดินตามทางเดินต่อไปเรื่อยๆ จากนั้นจึงเปิดประตูบานในสุดเข้าไปข้างในแล้ววางร่างฉันลงช้าๆ ตรงกึ่งกลางห้อง ภายในห้องมีตสนิท ฉันจึงมองอะไรไม่ค่อยเห็น รู้แต่ว่าตัวเองอยู่บนเตียง

คุณหะคะฮิโระรูตชิปด้านหลังของชุดกระโปรงที่ฉันสวมอยู่ ชุดร่วงหล่นจากไหล่ฉันทันที ในช่วงหลายวันที่เราใช้ชีวิตด้วยกันในโรงแรมที่ญี่ปุ่นก่อนเดินทางมาที่นี่ เรายังไม่เคยมีอะไรกันเลย ส่วนหนึ่งเป็นเพราะคุณหะคะฮิโระยุ่งกับการส่งมอบงานต่างๆ ฉันคิดในใจว่า ในที่สุดก็ถึงเวลาแล้วสินะ ถึงร่างกายจะไม่สมบูรณ์ แต่ความรักที่มีต่อเขาน่าจะช่วยให้ผ่านพ้นไปได้ เขาคงช่วยฉันได้

ฉันหายใจเบาๆ รู้ตัวว่าชีพจรเต้นแรง ก่อนจะรู้สึกเหมือนมืออะไรเบาๆ มาครอบที่หัว แขนทั้งสองถูกจับสอดเข้าไปในแขนเสื้อที่ละข้างซ้าๆ ซิปหลังถูกรูดขึ้น จากนั้นคุณหะคะฮิโระจึงจับมือฉันลุกขึ้นยืนและดึงชายกระโปรงยาวของฉันให้เข้าที่เข้าทาง ตอนนั้น ฉันรู้แล้วว่าตัวเองถูกจับใส่ชุดกระโปรงยาว

แสงไฟสว่างขึ้น คุณหะคะฮิโระเปิดไฟในห้องนั่นเอง ตุ๊กตาฝรั่งเศสคือสิ่งแรกที่ฉันเห็นเมื่อห้องสว่างด้วยแสงไฟ ตุ๊กตาที่วางอยู่บนโต๊ะไม้แกะสลักสวยงามข้างเตียงและกำลังส่งยิ้มให้ฉันอยู่ในตอนนี้ หน้าตาเหมือนกับตุ๊กตาฝรั่งเศสที่เคยประดับอยู่ในห้องรับแขกของบ้านหลังเก่าในเมืองชนบทที่ฉันมาจากมาไม่มีผิด

เขาซื้อตุ๊กตาแบบเดียวกันให้ฉันหรือ ไม่ใช่หรอกค่ะ เพราะที่ตุ๊กตาขาของตุ๊กตามีไฟเล็กๆ เหมือนกัน แต่ชุดกระโปรงที่ใส่อยู่ไม่ใช่ชุดเดียวกัน เป็นชุดสีฟ้า ไม่ใช่สีชมพู ชุดที่เขาจับฉันสวมอยู่ในตอนนี้เป็นชุดสีฟ้าเช่นกัน

ฉันตกตะลึง หันไปมองหน้าคุณหะคะฮิโระ เขากำลังมองฉันด้วยรอยยิ้มแบบเดียวกับในงานแต่งงาน และพูดว่า

--- เธอคือตุ๊กตาที่ฉันรักและทะนุถนอม

ฉันแค่นึกเสียงแหบพร่าเอ่ยถามว่าหมายความว่าอย่างไร เขาตะโกนเสียงดกกลับมาทันทีว่า อย่าพูด! รอยยิ้มจางหายไปจากใบหน้า เหลือแต่สีหน้าของคนอารมณ์ไม่ดีที่พร้อมจะหลุดหงิดตลอดเวลา ภาพที่เห็นทำให้ฉันเพิ่งนึกออกเป็นครั้งแรกว่าเขาคือเด็กคนไหนในบรรดาเด็กที่ไปร่วมคณะทัวร์ชมตุ๊กตาฝรั่งเศส

ฉันไม่อาจหาความเข้าใจกับสถานการณ์ตรงหน้า อีกทั้งยังไม่ได้รับอนุญาตให้พูดอะไร ได้แต่ยืนตัวแข็งอยู่กับที่ พอเห็นดังนั้น สีหน้าของเขากลับมาร่าเริงดังเดิม จับฉันนั่งบนเตียงโดยตัวเองนั่งลงข้างๆ

เขาพูดกับฉันด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า ขอโทษนะที่ขึ้นเสียงดัง กลัวหรือเปล่า ฉันไม่กล้าเอ่ยปากตอบอะไร เพราะสายตาที่เขามองฉันนั้นไม่ใช่สายตาอย่างคนกำลังมองมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อ พอเห็นฉันนั่งมองตอบเงิบๆ เขาใช้มือใหญ่ค่อยๆ ลูบศีรษะฉันพลางพูดว่า เธอเป็นเด็กดีจัง

จากนั้น ความในใจก็เริ่มพรั่งพรูจากปากเขา

ฉันไม่เคยมีความรักมาก่อน เด็กผู้หญิงรอบตัวมีแต่พวกที่ถูกปลุกฝังให้ทำตัวเป็นมนุษย์ที่เก่งกาจเหนือคนอื่นตั้งแต่ยังไม่รู้ความ ผู้หญิงพวกนั้นจึงเป็นแค่สิ่งมีชีวิตที่ทอดทิ้งและน่าเบื่อในสายตาฉัน ถ้าในความหมายที่กว้างหน่อยก็อาจรวมถึงแม่ฉันด้วย เพราะแม่มักบ่นเป็นประจำเรื่องพ่อที่ทำงานในแผนกเดียวกัน หรือเรื่องลูกน้องในห้องวิจัยที่เก่งสู้แม่ไม่ได้

แต่แล้ววันหนึ่ง ฉันจำต้องย้ายไปอยู่ในเมืองที่ไม่มีอะไรเลย ฉันอดสงสัยไม่ได้ด้วยซ้ำว่า นี่ใช้ญี่ปุ่นประเทศเดียวกับที่ฉันอยู่หรือเปล่า เมืองนั้นมีแต่เด็ก ๆ แบบที่ฉันไม่เคยรู้จัก แค่คิดว่าต้องใช้ชีวิตร่วมกับเด็ก ๆ ที่กักขะหายบาย และชื่ออีกพวกนี้ต่อไปอีกหลายปี สมองก็แทบจะเพี้ยนไปแล้ว

วันหนึ่งเด็กที่อาศัยในแมนชั่นเดียวกันมาชวนว่า ไปดูอะไรสนุก ๆ กันไหม ฉันกำลังเบื่อ ๆ พอดี จึงติดสอยห้อยตามพวกเด็กบ้านนอกมอมแมมไปโดยไม่รู้เลยว่าสิ่งที่กำลังจะไปดูคือตุ๊กตา เด็กบ้านนอกพวกนั้นเปิดประตูเข้าบ้านคนอื่นโดยพลการแล้วตะโกนว่า ขอดูตุ๊กตาหน่อยค่ะ ขณะที่คนในบ้านตะโกนกลับออกมาว่า เชิญ โดยไม่ไพล่หน้าให้เห็นด้วยซ้ำ ฉันไม่อยากจะเชื่อเลยว่าวิธีเล่นโดยการเข้าไปในห้องรับแขกบ้านคนอื่นเพื่อดูของที่ตกแต่งอยู่ด้วยเธอ

แต่ฉันก็สนุก เพราะการได้เห็นของตกแต่งต่าง ๆ ที่ประดับประดาภายในบ้าน ไม่ว่าจะตุ๊กตาหรือภาพเขียน ประกาศนียบัตร หรือของฝากจากต่างถิ่น ทำให้ฉันจินตนาการถึงคนที่อาศัยในบ้านหลังนั้น เวลาเห็นคนในบ้านที่ยกขาข้าวบาร์เลย์หรือน้ำอัดลมยี่ห้อคาลพิสออกมามีหน้าตาท่าทางเหมือนกับที่ตัวเองจินตนาการไว้ ฉันถึงกับรู้สึกที่งมงาย พอเวียนไปเรื่อย ๆ จนถึงประมาณบ้านหลังที่สี่ ฉันเริ่มสังเกตเห็นว่าตุ๊กตาที่ประดับในแต่ละบ้านมีความละม้ายคล้ายเด็ก ๆ ในบ้านนั้นไม่มากนักน้อย จึงเริ่มมองตุ๊กตาด้วยความตั้งใจมากขึ้น แต่ส่วนใหญ่จะให้ความรู้สึกในทางลบนะ เช่น ดูท่าทางเป็นคนไม่ยอมใคร ดูเก๊กจ้ง หรือท่าทางไม่ค่อยฉลาดเท่าไร อะไรทำนองนี้

ฉันจำได้ว่าบ้านเธอจะเป็นบ้านหลังก่อนสุดท้ายที่เราไปดูตุ๊กตาจริง ๆ ตอนนั้นฉันเบื่อกับแม่ กำลังคิดด้วยซ้ำว่าจะแอบหนีกลับบ้าน แต่พอเห็นตุ๊กตาตัวนั้นเพียงแวบเดียว ฉันคิดในใจทันทีว่าอยากได้ตุ๊กตาตัวนี้

ตุ๊กตาดาวนั้นมีเสน่ห์มากในสายตาคัน ไม่ว่าจะเป็ไบหน้าชวนพิศวงไม่รู้ว่าเป็นไบหน้าของเด็กที่ดูโตเป็นผู้ใหญ่หรือเป็นไบหน้าของผู้ใหญ่ที่ดูไร้เดียงสาเหมือนเด็กกันแน่ แขนขาเรียวยาวที่เห็นแล้วอดอยากจะยื่นมือเข้าไปประคองไว้ไม่ได้ ฉันทึกในใจว่า จะดีแค่ไหนกันนะถ้ามีตุ๊กตาดาวนั้นอยู่ข้างๆ คอยรับฟังคำพูดทุกเมื่อ ขณะเดียวกัน ใจฉันก็เริ่มมีความคาดหวังต่อเจ้าของตุ๊กตา แต่พอเจอตัวจริง เจ้าของตุ๊กตาก็กลับเป็นเพียงเด็กบ้านนอกตัวผอมแห้งแรงน้อยธรรมดา ที่แค่บังเอิญมีไฟที่เดียวกับตุ๊กตา

หลังจากกลับบ้านฉันยังไม่ลืมเรื่องตุ๊กตาดาวนั้น ฉันจะนึกถึงตุ๊กตาทุกครั้งเวลาได้ยินเสียงพ่อแม่ทะเลาะกันอยู่ในห้องข้างๆ หรือเวลาโดนเพื่อนร่วมชั้นล้อเลียนเรื่องที่ไม่รู้จักวิธีเล่นเกมเตะกระป๋อง ในที่สุด ฉันจึงตัดสินใจที่จะนำตุ๊กตาดาวนั้นมาครอบครองเป็นของตัวเอง

บ้านที่แทบไม่มีการป้องกันอยู่แล้วยิ่งไร้การป้องกันหนักกว่าเดิมในวันเทศกาล ฉันจึงขโมยตุ๊กตาออกมาได้โดยง่าย ฉันนำมันไปเก็บที่บ้านอย่างทะนุถนอมมาก่อน จากนั้นถึงค่อยตระเวนไปตามบ้านอีกห้าหลังเพื่อทำอย่างเดียวกัน เพราะต่อให้มีคนล่วงรู้ว่าฉันเป็นคนขโมยตุ๊กตา แต่ฉันจะไม่ยอมให้ใครรู้เป็นอันขาดว่าฉันหลงรักตุ๊กตาดาวนั้น ฉันเอาตุ๊กตาดาวอื่นๆ ที่ขโมยมาไปโยนทิ้งไว้ในเตาเผาของโรงงานภายในวันเดียวกัน

ฉันไม่รู้รู้สึกผิดเลยสักนิด ทำไมต้องรู้สึกผิดด้วยล่ะ ในเมื่อฉันมั่นใจว่าฉันนี่แหละ ที่จะทะนุถนอมดูแลเธอได้ดีกว่าใครๆ

คดีฆาตกรรมเกิดขึ้นหลังจากนั้นไม่นาน เป็นเรื่องวุ่นวายใหญ่โตมาก เพราะเหยื่อคือเด็กที่อาศัยอยู่ในแมนชั่นหลังเดียวกับฉัน แต่สิ่งที่ทำให้ฉันตกใจคือมีคนเอาเรื่องการขโมยตุ๊กตาไปโยงกับคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้น

ใจฉันร้อนรุ่ม กลัวว่าจะมีใครเข้าใจผิดคิดว่าฉันเป็นฆาตกร ฉันจึงตัดสินใจจะสืบเรื่องนี้ดูสักหน่อย โดยการไปพบปะพูดคุยกับเด็กๆ ที่เกี่ยวข้องกับคดี และที่หมายของฉันคือบ้านเธอ ตอนนั้น เด็กที่ฉันตั้งใจจะไปเจอ กำลังเดินกลับจากโรงเรียนไม่กี่สถานี่ตำรวจพอดี เด็กคนนั้นเดินก้มหน้างุดๆ โดยมีแม่อยู่ข้างๆ ฉันบังเอิญสบตากับเด็กคนนั้นแวบหนึ่ง ฉันชนลูกทันทีเพราะดวงตาของเด็กคนนั้นเหมือนดวงตาเธอไม่มีผิด

ฉันเคยนึกว่าเด็กคนนั้นเป็นแค่เด็กบ้านนอกพอมแห่งแรงน้อยคนหนึ่ง แต่ไม่แน่ว่าจะยอดเยี่ยมสุดๆ ไปเลยก็ได้ ขนาดเธอตัวสูงไม่ถึงเมตรก็ยิ่งวิเศษมากสำหรับฉันอยู่แล้ว ถ้าเธอมีขนาดเท่าคนจริงจะไม่ยิ่งวิเศษกว่าหรือ ฉันไม่จำเป็นต้องคุยกับเธอที่ได้แต่ยืนอย่างเดียว แต่สามารถจับเธอหนึ่ง เดินไปไหนมาไหนกับเธอ และกอดเธอตอนนอนได้ด้วย ปาฏิหาริย์กำลังจะเกิดขึ้นแล้ว

ตอนนั้นฉันหมดความสนใจกับคดีฆาตกรรมไปแล้วส่วนหนึ่ง เป็นเพราะผ่านไปไม่ทันไรหนังสือพิมพ์ก็เริ่มออกข่าวว่าผู้ต้องสงสัยเป็นชายอายุประมาณสี่สิบถึงห้าสิบกว่า ในหัวฉันมีแต่เรื่องเธอ

เธอดูจะไม่รู้ตัวมาก่อน แต่ความจริงฉันเฝ้าดูเธอมาตลอดไม่ว่าที่โรงเรียน ระหว่างทางจากบ้านไปโรงเรียน หรือที่หน้าบ้าน หลังจากนั้นพักหนึ่ง ฉันจำต้องย้ายกลับโตเกียวเพราะหน้าที่การงานของพ่อแม่ แต่ทุกครั้งที่มีวันหยุด ฉันจะไปเยี่ยมเยียนเมืองแห่งนั้นเสมอเพื่อดูว่าเธอเป็นยังไงบ้าง โดยแสร้งทำเป็นไปเที่ยวบ้านเด็กในเมืองนั้นที่พอจะดูเข้าท่ากว่าคนอื่น

เธอเติบโตขึ้นในแบบที่ฉันคาดหวังไม่มีผิด มีช่วงหนึ่ง ฉันเคยกังวลว่าถ้าเธอกลายเป็นคนมีจริตจะก้านออกดื้อนผู้ชายโดยไม่รู้ตัวจะทำยังไงดี แต่เธอกลับไม่มีที่ท่าทำนองนั้นสักนิด ตอนเข้ามาวิทยาลัยใหม่ๆ ฉันเคยคิดจะเข้าไปคุยกับเธอสักครั้งเหมือนกัน แต่ก็อดกลั้นไว้ เพราะตั้งใจจะรอให้ตัวเองสร้างรากฐานที่มั่นคงสำหรับรับเธอเข้ามาในชีวิตให้ได้ก่อน

ตอนได้ยินเธอพูดว่า ฉันมีข้อบกพร่องในฐานะมนุษย์เพศหญิง ฉันยิ่งขุ่นลุกกว่าตอนสบตาเธอครั้งแรกเสียอีก จะไม่ให้ขุ่นลุกได้อย่างไรเล่า ในเมื่อประโยคนั้นทำให้ฉันรู้ว่าเธอนี้แหละคือตุ๊กตามีชีวิตตัวจริงเสียงจริง ถ้าคดีฆาตกรรมครั้งนั้นคือสิ่งที่ช่วยเติมเต็มอุดมคติของฉันให้สมบูรณ์แบบ ฉันคงต้องขอบคุณฆาตกรลึน่ะ

---เอะละ เข้ามาใกล้ๆ สิ เธอคือตุ๊กตาของฉันเฉพาะในยามค่ำคืน

ไม่รู้เพราะเหนื่อยจากการนั่งเครื่องบิน หรือเพราะพูดยาวจนเหนื่อย หลังจากนั้นไม่นานคุณทะคะฮิโระจึงผล็อยหลับไปโดยกอดฉันที่ยังอยู่ในชุดกระโปรงตุ๊กตา

ด้วยท่าทางเหมือนคนกอดตุ๊กตาที่ตัวเองทะนุถนอมเหลือเกิน

น่ากลัว น่าขยะแขยง...ฉันคงไม่อาจบรรยายความรู้สึกในตอนนั้น ด้วยคำคำเดียวได้ ฉันไม่ได้คิดไปเองที่รู้สึกเหมือนมีใครแอบเฝ้ามองตัวเอง อยู่ตลอดเวลา แม้ตอนนี้จะรู้ว่าคนที่เฝ้ามองไม่ใช่คนร้าย แต่กลับ ไม่ได้รู้สึกโล่งใจแม้แต่น้อย ฉันหลับไม่ลงแม้แต่วินาทีเดียว รู้สึกหวาดกลัวเหลือเกิน ฉันตกเป็นเหยื่อของสิ่งที่วิตถารยิ่งกว่าไซ้หมี่ ฉันหาทางกลับญี่ปุ่น พຽງนี้เลยดีกว่า ในหัวฉันคิดแต่เรื่องพวกนั้น

ครั้งพอถึงรุ่งเช้า คุณทะคะฮิโระน่าจะรู้ว่าฉันแอบลุกจากเตียงก่อน แต่ไม่ได้เห็นยัวร์ไว้ หลังจากฉันอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดธรรมดาและกำลังเตรียมอาหารเช้าง่าย ๆ ด้วยขนมปังและไซ้ที่ซื้อไว้เมื่อวาน คุณทะคะฮิโระ ก็ตื่นขึ้นมาด้วยท่าทางเป็นปกติ

เขาบอกฉันด้วยน้ำเสียงร่าเริงตามปกติว่า ฉันต้องเข้าไปทำงานตั้งแต่วันนี้เลย ถ้าเธอรู้สึกเหงา หรือมีเรื่องลำบากหรือไม่สบายใจเมื่อไรให้โทร. เข้ามือถือฉันได้ทุกเมื่อนะ เขาจูบลาฉันตอนจะออกจากบ้านเพื่อไปทำงานที่บริษัทด้วยค่ะ

เหตุการณ์เมื่อคืนอาจเป็นความฝันก็ได้ ไม่สิ เป็นความจริงนั่นแหละ แต่เขาอาจจะแค่ดื่มเบียร์เยอะไปจนเมา เขาอาจจะชอบตุ๊กตาตัวนั้นมากและขโมยมันมาจริงๆ แต่เรื่องที่เขาเล่าให้ฟังอาจเป็นเรื่องโกหกที่กุขึ้นแก้เขินก็ได้

ฉันบอกตัวเองเช่นนั้น พลังเข้าไปในห้องนอนเพื่อทำความสะอาด และพบตุ๊กตารอฉันอยู่ข้างในด้วยสีหน้าอ่อนโยน ตอนนั้นตุ๊กตาสวมชุดสีแดง ภายในห้องนอนมีเตียง โต๊ะ และตู้เสื้อผ้าที่แกะสลักเป็นลวดลายแบบเดียวกับโต๊ะ ฉันเดินเข้าไปที่ตู้เสื้อผ้า และใช้มือทั้งสองข้างดึงบานประตูแบบประกบคู่เปิดออกเต็มแรง ภายในตู้มีชุดกระโปรงหลากสีจำนวนมากมายาวจนเรียงไว้อย่างสวยงาม โดยแยกเป็นชุดสำหรับตุ๊กตาและชุดสำหรับฉัน

ภาพที่เห็นทำให้ร่างกายฉันห่อเหี่ยว น้ำตาไหล แต่แล้วเสียงหัวเราะกลับค่อย ๆ ฟูตขึ้นแทนที่ ฉันรู้สึกกลัวจับจิตจับใจที่ต้องถูกจับใส่ชุดพรรคินั้นท่ามกลางความมืดและต้องฟังคำพูดซึ่งยากแก่การทำความเข้าใจด้วยสภาพจิตใจปกติ แต่ภาพตู้เสื้อผ้าที่อัดแน่นด้วยชุดกระโปรงหลากสีภายในห้อง

ที่อาบแสงแดดสว่าง ช่างเป็นภาพที่มีสีสันสดใสและให้ความรู้สึกสนุกสนาน ขณะเดียวกันก็ดูน่าขนลุกเกิน ราวกับตัวตลกในละครสัตว์

เขาไปซื้อชุดพวกนี้จากไหน และตอนซื้อเขาทำหน้ายังไงกัน อายบอ กนะว่าเขาพกรูปร่างด้วยดินสอสีติดตัวไปที่ร้านด้วย อาจจะทำคล้ายๆกับ บันทึกตุ๊กตาที่ฉันทิ้งไปนานแล้ว

ชีวิตวัยเด็กของคุณทะเลาะฮิโระคงขาดบางสิ่งบางอย่างที่สำคัญมากไป เหมือนกัน และหากตุ๊กตาที่เคยประดับในห้องรับแขกบ้านฉันซึ่งคงถูกทิ้ง ในอีกไม่กี่ปีให้หลังจะเต็มเต็มสิ่งที่ขาดหายไปให้กับเขาได้ ก็น่าจะเป็นเรื่อง แสนวิเศษมิใช่หรือ ส่วนฉันก็แค่ทำหน้าที่แทนตุ๊กตาในช่วงเวลาไม่กี่ชั่วโมง ของวันเท่านั้นมิใช่หรือ เขาคือคนที่ช่วยพาฉันหนีจากเมืองชนบทแห่งนั้น มาไกลแสนไกล พิธีกรรมอันน่าขนซึ่งปิดบังความไม่สมบูรณ์แบบได้ ย่อมเป็น สิ่งจำเป็นสำหรับการที่มนุษย์สองคนซึ่งไม่สมบูรณ์ในความเป็นมนุษย์จะใช้ ชีวิตร่วมกัน

ฉันแก่งเรื่องสะกดจิตตัวเองอยู่แล้ว

พอคุณทะเลาะฮิโระกลับมาบ้านในตอนกลางคืนและเห็นฉันยังใส่เสื้อผ้า ชุดเดิมที่ใส่เมื่อเช้า เขาทำหน้าไม่พอใจทันที ฉันจึงรีบพูดรวดเดียวก่อนที่เขา จะเปิดปากพูดอะไรว่า

พื้นที่ตรงนี้เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับฉันที่จะใช้ชีวิตในฐานะมนุษย์ค่ะ แม้ตอนนี้จะถึงเวลากลางคืนแล้วก็ตาม เรากินข้าว เข้าห้องน้ำ และอาบน้ำ ให้เรียบร้อยก่อน ค่อยไปใช้เวลาในยามค่ำคืนที่แท้จริงในห้องนั้นกันไหมคะ

พูดไปฉันก็อดเป็นห่วงไม่ได้ กลัวเขาจะคิดว่า ตุ๊กตาอย่างฉันกล้า อดดีดถามเขาได้อย่างไรว่า ไปใช้เวลาในยามค่ำคืนที่แท้จริงในห้องนั้นกัน ไหมคะ แต่เขาก็กลับยิ้ม และถามฉันว่า มื้อเย็นวันนี้มีอะไรกิน

แม้กระนั้น ฉันยังรู้สึกทรมานกับเกมตุ๊กตาอยู่ดีในคืนที่สองและ คืนที่สาม เพราะถ้าแค้นง่เจิบๆ ฟังเขาพูดยังไม่เท่าไร แต่การที่ต้องถูกเขา เอามือล้วงเข้ามาในชุดกระโปรงแล้วลูบไล้ทั่วร่างและใช้ลิ้นโลมเลียร่างกาย ส่วนที่โผล่พ้นเสื้อผ้าเป็นเรื่องที่ยากจะทนทาน แต่พอเวลาผ่านไป ฉันก็ ค่อยๆ ชิน และเริ่มรอเวลาที่จะแปลงโฉมเป็นตุ๊กตาไม่ไหว อยากให้เขา

ลัมผัสฉันมากขึ้น ฉันเริ่มคิดด้วยซ้ำว่าไม่ยากให้ถึงรุ่งสางเลย

แต่เมื่อคืนกลับไม่เป็นเช่นนั้น

ฉันตัวรุ่มๆ เหมือนมีไข้แต่เช้า รู้สึกปวดหน่วงๆ ตรงท้องน้อย พอตกบ่ายฉันถึงกับยืนไม่ไหว ต้องเอนกายลงบนโซฟาในห้องนั่งเล่น ห่มผ้าห่ม และหลับตา แต่กลับมีเสียงนาฬิกาคอยรบกวนจิตใจตลอดทำให้นอนไม่หลับ ฉันต้องยัดนาฬิกาให้จมลงไปในโซฟาถึงหลับได้ในที่สุด ทว่าความเจ็บปวดกลับไม่ทุเลาลงแม้แต่นิดเดียว

หลังจากนั้น คุณหะคะฮิโระกลับมามาบ้านในตอนกลางคืน เขาเห็นฉันเดินไปรับด้วยสีหน้าซีดเซียวก็เป็นห่วง ฉันขอโทษที่ไม่ได้เตรียมอาหารเย็นไว้ให้ เขาตอบว่าไม่เป็นไร ไม่ต้องใส่ใจเรื่องนั้น

ฉันคงผิดเองใช่ไหมคะ ที่วางใจเสียสนิทเมื่อได้ยินคำพูดอ่อนโยนของเขา เพราะหลังจากนั้นพอฉันพูดกับเขาว่า คืนนี้ฉันอยากนอนคนเดียวที่นี้ คุณหะคะฮิโระกลับตอบด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า เรื่องนั้นยอมไม่ได้ คำพูดของเขาทำให้ฉันโมโหมาก ซึ่งเมื่อย้อนนึกดูตอนนี้ ฉันก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมตัวเองถึงโมโหขนาดนั้น แต่เมื่อวานฉันโมโหจริงๆ ความโกรธเดือดพล่านจากภายใน

“วันนี้ฉันไม่สบาย ยังจะบังคับให้ฉันเล่นเกมโรคจิตของคุณอีกเหรอ!”

พอตะโกนเสร็จ ความเจ็บปวดแล่นปราดที่แก้มฉันทันที

“เมื่อไหร่จะง่วงนะ”

คุณหะคะฮิโระเดินประชิดเข้ามาด้วยหน้าตาน่ากลัวหลังจากตบหน้าฉันเมื่อครู่ แต่ฉันไม่ถอย เพราะหงุดหงิดเหลือเกินแล้ว

“ฉันพูดว่าโรคจิต คุณไม่รู้ตัวหรือไม่ว่าตัวเองเป็นโรคจิต”

หูได้ยินเสียงกริ๊ดร้องดังวี๊ด ขณะที่แก้มรับรู้ความปวดแปลบอีกระลอก ฉันล้มลงกับพื้น คุณหะคะฮิโระนั่งคร่อมบนท้องน้อยที่ยังปวดหน่วงๆ มือทั้งสองจับอยู่ที่คอฉัน

“ถอนคำพูดเดี๋ยวนี้! ถ้าเธอถอนคำพูดตอนนี้ฉันจะยอมยกโทษให้ ถอนคำพูดเดี๋ยวนี้ ก็มหัวคุณเข้าขอโทษฉันเดี๋ยวนี้!”

ตอนนั้นเอง ฉันรู้สึกเหมือนมีของเหลวอุ่นๆ เป็นเมือกเหนียวพรั่งพรู

ออกจากหว่างซา แม่ไม่ลุกขึ้นดูฉันก็พอจินตนาการได้ว่าสิ่งนั้นคืออะไรและมีสีอะไร และในวินาทีต่อจากนั้น ภาพเหตุการณ์ในวันเกิดเหตุฆาตกรรมวิ่งผ่านในหัวสมองฉันอย่างรวดเร็วราวกับภาพยนตร์ที่ถูกกรอไปข้างหน้า

เด็ก ๆ กำลังเล่นวอลเลย์บอล ชายในชุดช่างโพลีมา เด็ก ๆ คุกมองราวกับประเมินสินค้า ชายในชุดช่างพาเอมิลีเดินไป ภาพที่เห็นในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าที่สระว่ายน้ำ...

ฉันต้องโดนฆ่าแน่!

ฉันจำเหตุการณ์หลังจากนั้นไม่ได้เลย

ร่างคุณทะคะฮิโระล้มอยู่บริเวณหน้าโซฟาถัดจากโต๊ะกินข้าวที่ฉันนั่งเขียนจดหมายฉบับนี้ไปเล็กน้อย เลือดหยุดไหลจากศีรษะแล้วและกำลังเริ่มแข็งตัวเป็นลิ่มสีดำ ข้างกายเขามีนาฬิกาตั้งโต๊ะเป็นเลือดลึ้มกั้งอยู่ แม้ฉันจะอยู่ห่างออกมาเล็กน้อย แต่มองปราดเดียวก็รู้ว่าเขาหมดลมหายใจแล้ว

ฉันคงเป็นคนฆ่าเขาเองค่ะ

ภาพที่แล่นผ่านในสมองเมื่อครู่ทำให้ฉันนึกอะไรได้อย่างหนึ่ง

ตอนนั้นพวกเราต่างพร้อมใจกันเรียกคนร้ายว่าคุณลุง คุณลุง แต่จริงๆ แล้วฉันว่าคุณร้ายไม่น่าจะอายุมากขนาดนั้น น่าจะประมาณสามสิบกลางๆ มากกว่า แม้อคติจะเกลียดชังอายุความเต็มที่ แต่ฉันก็หวังจากใจจริงว่าเรื่องที่ฉันนี่ออก กับเรื่องที่ว่าคุณร้ายในคดีขโมยตุ๊กตาฝรั่งเศสเป็นคนละคนกับฆาตกรน่าจะพอเป็นเบาะแสสำคัญบางอย่างที่ช่วยไขคดีให้กระจ่างได้

--- จะถือว่าฉันทำตามสัญญาแล้วได้ไหมคะ

หลังจากนี้ฉันจะนำจดหมายฉบับนี้ไปส่งไปรษณีย์และเดินทางกลับญี่ปุ่น ฉันไม่ค่อยแน่ใจนักว่า กรณีที่ฆ่าสามีตัวเองตายในต่างประเทศจะต้องรับโทษที่ไหนอย่างไร ฉันตั้งใจว่าพอกลับถึงญี่ปุ่น จะตรงไปมอบตัวที่สถานีตำรวจที่ใกล้ที่สุดทันที

หลังจากนี้ฉันอาจจะต้องติดคุก แต่พอคิดวนับจากนี้ไป ตัวเองจะได้ใช้ชีวิตเป็นอิสระอย่างแท้จริงเสียที ฉันกลับไม่รู้สึกรู้หาอะไรเลยแม้แต่

นิดเดียว ตรงกันข้าม จิตใจกลับรู้สึกสงบเหลือเกิน รวากับฉันได้ความเป็น
ตัวเองที่แท้จริงกลับคืนมาเสียที เหมือนในสมัยที่ฉันเคยสูดอากาศบริสุทธิ์
ในเมืองนั้นอย่างเป็นทางการมาก่อนที่พวกคุณจะก้าวเข้ามาในชีวิตฉัน
รักษาสุขภาพนะคะ ลาก่อนค่ะ

จากชะเอะ